1889—Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ, 1889 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Ἱδρύθη τὸ ἔτος 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1889

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾶ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι 31ου Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου	φρ. 2,50	καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου	φρ. 2,80
Χαρτοδέτου	» 3,50	καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου	» 4—

Εὑρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ἀγάπη (ἡ) τοῦ Ἀνδρέα 7
Ἀλλ' ἀντ' ἄλλων..... 94
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.....15, 30, 46, 62, 79, 95, 111, 127, 143, 158, 175, 187
Ἀμάξιον (τὸ) τοῦ μαθητοῦ *(μετὰ εἰκόνος)*..... 105
Ἀντιγόνη (ἡ) καὶ ὁ σκύλος της *(μετὰ εἰκόνος)* 186
Ἀποτελέσματα 19ου Διαγωνισμοῦ (λύσεων)..... 173
» 20οῦ Διαγωνισμοῦ (λύσεων)..... 186
Ἀσθενής !.....38, 56
Αὐτοβιογραφία ἑνὸς σπόγγου *(μετὰ εἰκόνος)*.. 72
Ἀχάρεστος (ὁ) Στρατῆς..... 75
Βασιλὶς τῶν Ἀνθέων (εἰκὼν συνδρομητρίας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθείσης εἰς τὸν 17ον διαγωνισμόν)..... 157
Δάκρυα (τὰ) τῆς μητρός..... 91
Δικαστία (ἡ) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..... 14
Δὲν κρυβνει εὔκολα *(μετὰ εἰκόνος)*..... 45
Διαγωνισμὸς 20ος (Λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων) 16
» 21ος (Λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων) 144
Διάδοχος (ὁ μικρὸς) τῆς Γερμανίας καὶ οἱ ἀδελφοί του *(μετὰ εἰκόνος)*..... 108
Διετεῖς διακοπαὶ *(μετὰ 28 εἰκόνων)*..... 1, 18, 33, 49, 65, 82, 97, 114, 129, 146, 161, 177
Διεφθάρη !... *(μετὰ εἰκόνος)*.....88, 102, 118
Διηγήσεις ἐκ τῆς Ἁγ. Γραφῆς (Τωβὶτ καὶ Τωβίας) 10, 26
Δύο συνδιαλέξεις..... 172
Δῶρον (τὸ) τῆς Ἑλένης..... 23
Εἷς μικρὸς πολίτης εὐεργέτης τῆς πατρίδος του.. 6
Εἷς παῖς βασιλεὺς *(μετὰ εἰκόνος τοῦ βασιλέως τῆς Σερβίας)*..... 61
Ἐπιστήμη (ἡ) μάγισσα *(μετὰ εἰκόνος)*..... 93
Ἐπιστολὴ ἑνὸς νεκροῦ..... 106
Ἑσπερία Αὖρα (εἰκὼν συνδρομητρίας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθείσης εἰς τὸν 17ον Διαγωνισμόν)..... 173
Ἔχει κλίσιν *(μετὰ εἰκόνος)*..... 121
Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης..... 58
Θρίαμβος (ὁ) τοῦ γαϊδάρου..... 13
Καλὴν ὄρεξιν *(μετὰ εἰκόνος)*..... 9
Καλλίτερον (τὸ) σῶμα..... 156
Καλότυχη (ἡ) κοῦκλα *(μετὰ εἰκόνος)*..... 57
Κοιμᾶται ἡ μάμμη..... 155
Κουκουδάγια (ἡ) ποῦ ἔγραψεν ἓν βιβλίον *(μετὰ εἰκόνος)*..... 29
Κυρὰ (ἡ) Σοφοῦλα..... 44
Λίθος σιδηροῦχος..... 90
Μικρὸς (ὁ) ἀστρονόμος *(μετὰ 3 εἰκόνων)*..... 152, 169
Μυθολογικὰ διηγήματα (Φιλήμων καὶ Βαυκίς) 150
Μοῦργος (ὁ) *(μετὰ εἰκόνος)*..... 136
Νικητὴς (ὁ) τοῦ διαβόλου..... 122
Ξύλινον πόδι..... 74
Ὀλίγον ἀπ' ὅλα: [Ἀΐσωπος καὶ ὁδοιπόρος, 109.— Ἀστεία κεφαλὴ *(μετὰ εἰκόνος)* 109.—Ὁ ἵππος τοῦ Κοσκιοῦσκου. 109.— Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας 110.— Ὠφέλεια τῶν μελισσῶν. 110.— Πῶς διατηροῦνται δροσεραὶ αἱ ἀνθοδέσμαι, 110. —Παράδοξος συνταγή, 125.—Μία φωλεὰ καὶ τρεῖς ἀρχιτέκτονες, 125.—Τί ἀέρας φυσᾷ; 125. —Ἡ ἰσορροπία τῶν περιστερίων *(μετὰ εἰκόνος)* 125.— Ὁ Παγανίνης καὶ ὁ μικρὸς βιολιστής, 126.— Κύκλοι καὶ σταυροί, 126.— Εἷς μεθυσμένος παρὰ τῷ Δουμᾷ, 126. — Μὴ κοιμᾶσθε πολὺ τὰ πρωΐ, 126.—Εὐγενὲς σκυλάκι, 126.— Σοφὰ λόγια, 126. — Πῶς ἔμαθεν ὁ χωρικὸς τὸ «Πάτερ ἡμῶν», 142. — Ἡ γέφυρα τῶν μαχαιρῶν *(μετὰ εἰκόνος)* 142. — Ἡ φωλεὰ τῶν χελιδόνων, 142. — Μία κατακεφαλιά, 147. — Τὸ καλλίτερον πιστόλιον τῆς τσέπης. 142.] 109, 125, 142
Ὄξος καὶ ἔλαιον..... 86
Παιδικὸν πνεῦμα....15, 30, 46, 62, 78, 95, 111, 127, 143, 158, 175, 187
Πατρίς !... (Παιδικὸς διάλογος)..... 135
Περικλέους (εἰκὼν συνδρομητοῦ τῆς «Διαπλάσεως» βραβευθέντος εἰς τὸν 17ον διαγωνισμόν).... 184
Πιστὸς (ὁ) καὶ ὁ Νῖκος *(μετὰ εἰκόνος)*..... 17
Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 188
Ποταμάκι (τὸ) 139
Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν..... 32
Πρωτοφανεῖς κοῦκλαι *(μετὰ δύο εἰκόνων)*.... 76
Σκύλος (ὁ) τοῦ Ἀλκιδιάδου (κωμῳδία μονόπρακτος) 42
Σοβαραὶ ἡμέραι 167, 183
Σύννεφον (τὸ) 174
Τραγουδάκια γιὰ παιδιά..... 93
Φοινίκων δρέγεται *(μετὰ εἰκόνος)*..... 140
Χειμεριναὶ (αἱ) ἐξετάσεις *(μετὰ εἰκόνος)*..... 60
Χειμὼν (ὁ) εἰς τὰ βόρεια κλίματα..... 24
Χιονόπλαστη (ἡ) 70
Χριστάκης (ὁ) *(μετὰ εἰκόνος)* 40
Χρυσὸς καὶ σίδηρος..... 78
Ὠφέλεια τῶν πτηνῶν..... 98

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Γάτα μας (ἡ) 120
Διδασκαλία (*μετὰ εἰκόνος*) 25
Εἰς βρέφος 124
Ἐμβατήριον 12
Ἐτοιμοθάνατο (τὸ) 78
Εὔκολος ζωγραφική (Ἡ χῆνα, μετὰ εἰκόνος) 13
» » (Τὸ γουρουνάκι, μετὰ εἰκόνος) 30
Ἐφεξε ξημέρωσε 23
Ζίζικας (ὁ) 103
Κάκιωμα μητρός 107
Κοῦκλά μου (ἡ) (*μετὰ εἰκόνος*) 92
Λουλοῦδι (τὸ) 136
Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ 105
Μαλάκια (τὰ) 186
Μὴ, τὸ λησμονῆς 157
Παιδάκι καὶ αὐλάκι 71
Παιδίον καὶ ἡλιοτρόπιον 6
Παπαρούνα (μετὰ μουσικῆς) 87
Πεταλούδα (ἡ) 60
Πυροτέχνημα (τὸ) (*μετὰ δ' εἰκόνων*) 124
Πῶς ἤθελα γατί 93
Σιγὰ κοπέλα μου! (*μετὰ εἰκόνος*) 120
Συναυλία 156
Ταξεῖδι (τὸ τ' οὐρανοῦ 38
Τραγουδάκι (*μετὰ εἰκόνος*) 8
Ὑπακοὴ (ἡ) 72
Χελιδόνι γύρισε—καλοκαῖρι μύρισε 38
Χελιδόνι μου γοργὰ (μετὰ μουσικῆς) 104

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 71 εἰκονογραφίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1889—1777

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

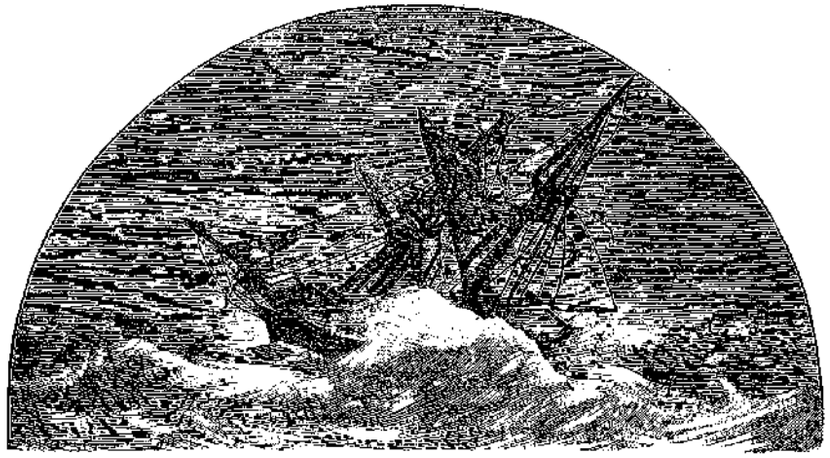

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΚΑΙ ΥΦΑΛΟΙ

Τὴν νύκτα τῆς 9 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1860 τὰ νέφη ἐταυτίζοντο μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ περιώριζον τὴν θέαν, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ πέραν ὀργυιῶν τινων.

Ἐπὶ τῆς τεταραγμένης ταύτης θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὰ κύματα μετὰ πατάγου ἐθραύοντο, διαχέοντα λάμψεις ἀμαυρὰς μολυβδόχρους, σκάφος ταχύπλουν ἦτο παρακεδεμένον εἰς τὸν ἄνεμον σχεδὸν ξυλάρμενα.

Ἦτο δὲ τὸ σκάφος τοῦτο θαλαμηγὸς ἑκατὸν τόννων, ἡμιολία ἢ *σκοῦνερ*, ὡς λέγουσι τὰς ἡμιολίας ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

Ὠνομάζετο δὲ τὸ πλοῖον *Σλώγι*, ἀλλὰ μάτην ἤθελέ τις ἀναζητήσῃ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἄβακος τῆς πρύμνης· διότι ἐκ τυχαίου τινὸς συμβάντος — εἴτε σφοδροῦ κύματος εἴτε συγκρούσεως πρὸς ἄλλο πλοῖον — εἶχεν ἀποσπασθῇ μέρος τοῦ ἄβακος κάτωθεν τῆς κορώνης.

Ἦτο ἑνδεκάτη ὥρα τῆς νυκτός. Καὶ ναὶ μὲν μετὰ ἓξ ὥρας ἔμελλε νὰ ἐξημερώσῃ, διότι κατ' ἐκεῖνο τὸ γεωγραφικὸν πλάτος, ὅπου εὑρίσκετο ἡ ἡμιολία αἱ νύκτες εἶνε ἀκόμη μικραὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου, καὶ περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἀρχίζει νὰ γίνεται ἡμέρα· ἀλλ' ὅμως οἱ κίνδυνοι οἱ ἀπειλοῦντες τὸ πλοῖον θὰ ἦσαν ἄρά γε μικρότεροι ὅτε ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν θάλασσαν; Ἢ μήπως τὸ εὔθραυστον σκάφος θὰ ἀπηλλάσσετο τῆς μανίας τῶν κυμάτων;

Βεβαίως ὄχι· μόνον ἡ κατεύνασις τοῦ σάλου, ἡ στιγμιαία διακοπὴ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἠδύναντο νὰ το σώσωσιν ἐκ τοῦ δεινοτάτου τῶν ναυαγίων, τοῦ γινομένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ, μακρὰν πάσης γῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ δύ-

νανται οἱ ἐπιζήσαντες νὰ εὕρωσι σωτηρίαν!

Ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου τρία παιδία, τὸ μὲν δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὰ δὲ δύο δεκατριῶν, καὶ ναυτόπαις μαῦρος δωδεκαέτης περίπου, ἵσταντο περὶ τὸ πηδάλιον συνενοῦντα τὰς δυνάμεις των πρὸς ἀποφυγὴν τῶν περιδινήσεων, ἐξ ὧν ἐκινδύνευε τὸ πλοῖον νὰ πλαγιάσῃ. Ἔργα δυσχερέστατα, διότι τὸ οἰακοστρόφιον περιστρεφόμενον παρὰ τὰς προσπαθείας των ἠδύνατο νὰ τα τινάξῃ ὑπεράνω τῶν θωρακίων. Μάλιστα δὲ ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τόση θάλασσα ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ πλευροῦ τοῦ πλοίου, ὥστε μόνον ὡς ἐκ θαύματος δὲν ἀπεσπάσθη τὸ πηδάλιον.

Τὰ παιδία ἀνατραπέντα ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν κυμάτων, παρευθὺς σχεδὸν ἠδυνήθησαν νὰ ἐγερθῶσι.

«Ἐργάζεται τὸ πηδάλιον, Βριάν; ἠρώτησεν ἓν τῶν παιδίων

— Μάλιστα, Γόρδων, ἐργάζεται», ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, ὅστις ἔλαβε τὴν θέσιν του καὶ διετήρησε τὴν ἀταραξίαν του ὅλην.

Ἔπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν τρίτον, εἶπε·

«Κρατήσου στερεά, Δόνιφαν, καὶ μὴ ἀποθαρρύνεσαι!... διότι ἔχομεν καὶ ἄλλους νὰ σώσωμεν!»

Ὁ βραχὺς οὗτος διάλογος ἔγινεν Ἀγγλιστὶ — καίτοι ἡ προφορὰ τοῦ Βριάν ἐμαρτύρει ὅτι οὗτος ἦτο καταγωγῆς Γαλλικῆς. Οὗτος δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μαῦρον ναυτόπαιδα, τὸν ἠρώτησε·

«Μήπως ἐκτύπησες, Μόκο;

«Ὄχι, κύριε Βριάν, ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις. Μοναχὰ νὰ κυττάξωμε πῶς νὰ κρατήσωμε τὸ πλοῖον ὄρθιον 'μπροστά 'ς τὰ κύματα, εἰ δὲ μὴ κινδυνεύομεν νὰ πάμε 'ς τὸν πάτο!»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγει βιαίως ἡ θύρα τοῦ σκεπάσματος τῆς κλίμακος ἡ ὁποία ἔφερεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίου, καὶ δύο μικραὶ κεφαλαὶ προβάλλουσιν, ὡς καὶ ἡ ἡμέρος ὄψις κυνός, τοῦ ὁποίου αἱ ὑλακαὶ ἠκούσθησαν.

«Βριάν!... Βριάν!... ἀνεφώνησε παιδίον ὡς ἐννέα ἐτῶν. Μὰ τί εἶνε λοιπόν;

— Τίποτε, Ἴβερσον, τίποτε! εἶπεν ὁ Βριάν. Μόνον κάμε μου τὴν χάριν νὰ 'πᾶτε κάτω... καὶ γρήγορα!...

— Μὰ ἡμεῖς φοβούμεθα πολύ, εἶπε τὸ δεύτερον παιδίον ὀλίγον τι μικρότερον τὴν ἡλικίαν.

— Καὶ οἱ ἄλλοι, εἶπεν ὁ Δόλ.

— Καλά, κάτω ὅλοι, εἶπεν ὁ Βριάν. Κλεῖστε καλὰ καὶ κουκκουλωθῆτε μὲ τὰ σκεπάσματά σας, σφαλῆστε καὶ τὰ μάτια σας καὶ ἔννοια σας. Δὲν εἶνε κίνδυνος!

— Προσοχή! καὶ ἄλλο κῦμα», ἀνεφώνησεν ὁ Μόκος.

Σύγκρουσις βιαία ἔγινε κατὰ τὴν πρύμναν, ἀλλὰ τὸ κῦμα δὲν ἐξέσπασεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὐτυχῶς, διότι ἐὰν ἡ θάλασσα ἐχύνετο εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ τῆς θύρας τῆς κλίμακος, τὸ πλοῖον θὰ ἐβάρυνε καὶ δὲν θὰ ἀντεῖχεν εἰς τὸν σάλον.

«Καταιβῆτε λοιπόν! ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων. Καταιβῆτε... εἰ δὲ μή...

— Ἔλα, κάτω, μικρά μου, προσέθηκεν ὁ Βριὰν μετὰ φωνῆς φιλικωτέρας.

Αἱ δύο κεφαλαὶ ἐξηφανίσθησαν, ἐν ᾧ ἄλλο παιδίον προέκυψεν ἐκ τοῦ χείλους τῆς κλίμακος καὶ εἶπε·

«Δέν μας χρειάζεσαι, Βριάν:

— Ὄχι, Οὐάξτερ, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Ὁ Κρός, ὁ Οὐέπ, ὁ Σέρβις, ὁ Οὐέλκοξ καὶ σὺ μείνετε μὲ τοὺς μικρούς!... Ἡμεῖς οἱ τέσσαρες φθάνομεν!»

Καὶ ὁ μὲν Οὐάξτερ ἔκλεισε πάλιν τὴν θύραν ἔσωθεν, ὁ δὲ Δόλ εἶπεν·

«Ἀμ' καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται!»

Ἀλλὰ μόνον παιδία ἦσαν ἐν τῷ πλοίῳ τούτῳ τὸ ὁποῖον παρέσυρεν ἡ καταιγίς; — Μάλιστα μόνον παιδία. — Καὶ πόσα ἦσαν; — Δεκαπέντε, συμπεριλαμβανομένων τοῦ Γόρδωνος, τοῦ Βριάν, τοῦ Δόνιφαν καὶ τοῦ ναυτόπαιδος. — Ἀλλὰ πῶς εὑρέθησαν ἐν τῷ πλοίῳ; — Τώρα εὐθὺς θὰ το μάθετε.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἀνὴρ ἦτο ἐν τῷ πλοίῳ; Οὐδεὶς πλοίαρχος νὰ το κυβερνᾷ; Οὐδεὶς ναυτικὸς νὰ βοηθῇ εἰς τὰς διαφόρους κινήσεις; Οὐδεὶς πηδαλιοῦχος νὰ οἰακίζῃ κατὰ τὴν τρικυμίαν ταύτην; — Ὄχι!... οὐδὲ εἷς!

Ὅθεν οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ὁποία τις ἦτο ἀκριβῶς ἡ θέσις τοῦ *Σλώγι* ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ!... Καὶ ὁποίου Ὠκεανοῦ; Τοῦ ἀχανεστάτου τῶν Ὠκεανῶν, τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις ἔχει πλάτος δισχιλίων λευγῶν ἀπὸ τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Ζηλανδίας μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Τί λοιπὸν συνέβη;

Μήπως τὸ πλήρωμα τῆς θαλαμηγοῦ ἐξηφανίσθη ἕνεκα καταστροφῆς τινος, ἢ πειραταὶ τῆς Μαλαισίας ἀπήγαγον τὸ πλήρωμα, ἀφήσαντες μόνον τοὺς μικροὺς καὶ ἀνηλίκους ἐπιβάτας, τῶν ὁποίων ὁ πρεσβύτατος ἦτο μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν;

Θαλαμηγὸς ἑκατὸν τόννων ἀπαιτεῖ τοὐλάχιστον ἕνα κυβερνήτην, ἕνα δεύτερον, πέντε ἢ ἓξ ἄνδρας· ἐκ τοῦ ἀπαραιτήτου δὲ τούτου προσωπικοῦ ὑπελείπετο εἷς καὶ μόνος ναυτόπαις!...

Τέλος πόθεν ἤρχετο τὸ πλοῖον τοῦτο, ἐκ τίνων ἀκτῶν τῆς Αὐστραλίας ἢ ἐκ τίνων τῆς Ὠκεανίας, καὶ ἀπὸ πότε ἔπλεε καὶ ποῦ κατηυθύνετο;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας τὰς ὁποίας θὰ ἠρώτα πᾶς πλοίαρχος, ὅστις ἤθελε συναντήσῃ τὸ *Σλώγι* κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἐκείνην θάλασσαν, τὰ παιδία ταῦτα βεβαίως θὰ ἠδύναντο νὰ ἀπαντήσωσιν· ἀλλ' οὐδὲν πλοῖον ἐφαίνετο οὔτε ἐκ τῶν ὑπερωκεανείων, τῶν ὁποίων τὰ δρομολόγια διασταυροῦνται ἐν τῷ Ὠκεανῷ, οὔτε ἐκ τῶν ἐμπορικῶν ἀτμοκινήτων ἢ ἱστιοφόρων, τὰ ὁποία ἡ Εὐρώπη ἢ ἡ Ἀμερικὴ ἀποστέλλουσι κατὰ ἑκατοστύας πρὸς τοὺς λιμένας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ο ΔΟΝΙΦΑΝ

Ἀλλὰ καὶ ἂν πλοῖόν τι ἐκ τούτων ἰσχυρότατον εἴτε ἕνεκα τῆς μηχανῆς του εἴτε ἕνεκα τῆς ἐξαρτύσεώς του, ἤθελεν εὑρεθῇ κατὰ τὰς ἀκτὰς ταύτας ἀπησχολημένον εἰς τὸ νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς τρικυμίας, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τὴν θαλαμηγὸν ταύτην, ἥτις ἦτο ἔρμαιον τῶν κυμάτων!

Ἐν τούτοις ὁ Βριὰν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐπηγρύπνουν ὅσον ἠδύναντο νὰ μὴ κλίνῃ τὸ πλοῖον εἴτε δεξιὰ εἴτε ἀριστερά.

«Τί ποιητέον!... εἶπε τότε ὁ Δόνιφαν.

— Ὅ τι εἶνε δυνατὸν διὰ νὰ σωθῶμεν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ», ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Καὶ ὅμως μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὀλίγον τι καὶ ὁ δραστηριώτατος τῶν ἀνθρώπων!

Πράγματι ἡ ὁρμὴ τῆς τρικυμίας ἐδιπλασιάζετο. Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ὁρμητικῶς, ὡς κεραυνός, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ναυτικῶν, οἵτινες ἔχουσι δίκαιον, διότι τὸ *Σλώγι* ἐκινδύνευε νὰ «κατακεραυνωθῇ» ὑπὸ τῶν ἐπανειλημμένων προσβολῶν τῆς καταιγίδος.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὡρῶν τὸ πλοῖον ἦτο σχεδὸν παραλελυμένον, ὁ μέγας ἱστός του εἶχε συντριβῇ τέσσαρας πόδας ὑπεράνω τῆς πέδης καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δέσωσιν ἱστίον, διὰ του ὁποίου θὰ ἐκυβερνάτο τὸ πλοῖον ἔτι ἀσφαλέστερον. Ὁ ἄκατος ἱστός, ἀποκοπείσης τῆς ἀτράκτου, ἵστατο ἔτι ὄρθιος, ἀλλ' ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἐπέκειτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν θὰ ἐχαλῶντο οἱ ἐπίτονοι, καὶ ὁ ἱστὸς θὰ κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐν τῇ πρῴρᾳ τὰ ῥάκη τῆς ἀρτεμονίδος διαιρόμενα ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, ἐκρότουν καὶ οἱ κρότοι ὡμοίαζον πρὸς ἐκπυρσοκροτήσεις. Τὸ μόνον δὲ σωζόμενον ἐκ τῶν ἱστίων ἦτο τὸ ἀκάτιον ἱστίον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐκινδύνευε νὰ κατασχισθῇ, διότι τὰ παιδία δὲν εἶχον δύναμιν νὰ συλλάβωσι τὴν τελευταίαν τοῦ ἱστίου σειρὰν καὶ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ τὸ πλοῖον, τὰ κύματα θὰ το προσέβαλον ἐκ πλαγίων, θὰ περιετρέπετο, θὰ κατεποντίζετο καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ ἐπιβάται θὰ ἐξηφανίζοντο εἰς τὴν ἄβυσσον.

Οὐδεμία νῆσος ἐφαίνετο μακρόθεν εἰς τὸ πέλαγος, οὐδεμία ἤπειρος πρὸς ἀνατολάς! Εἶνέ τι φοβερὸν καὶ ἄδηλον τὸ νὰ ἐξοκείλῃ τὸ πλοῖον εἰς ἀκτήν τινα, καὶ ὅμως τὰ παιδία ταῦτα πολὺ ὀλιγώτερον θὰ ἐφοβοῦντο τοῦτο, παρὰ τὴν μανίαν τῆς ἀχανοῦς ἐκείνης θαλάσσης.

Οἱαδήποτε ἀκτὴ ὅσας καὶ ἂν ἔχῃ ὑφάλους, ὅσους σκοπέλους, ὅσον φοβερὸν σάλον, ὅσῃ καὶ ἂν εἶνε ἡ βία τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα θραίουσι τοὺς βράχους της, ἡ ἀκτὴ αὕτη, λέγομεν, θὰ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν κινδυνευόντων παιδίων, ὡς ἡ μόνη σωτηρία των, ὡς γῆ στερεά, ἀντὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἐκείνου, ὅστις σχεδὸν ἔχαινεν ὑπὸ τοὺς πόδας των.

Ὅθεν ἀνεζήτουν νὰ ἀνακαλύψωσί που φῶς,

ῖνα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος προσπαθήσωσι νὰ ἐπιβάλωσιν . . . Ἀλλ' οὐδὲ ἐν φῶς ἐφαίνετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζοφερωτάτης νυκτός!

Αἴφνης περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη φρικαλέα διάσχισις ὑπερισχύσασα τῶν συριγμῶν τῆς καταιγίδος

«Ὁ ἀκάτιος ἰστὸν ἔσπασεν!... ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ὄχι! ἀνεφώνησεν ὁ ναυτόπαις. Τὸ ἱστίον ἐξηλώθη!

— Πρέπει νὰ τὸ ξεμπερδεύσωμεν, εἶπεν ὁ Βριάν. — Γόρδων, μεῖνε σὺ εἰς τὸ πηδάλιον μὲ τὸν Δόνιφαν, καὶ σύ, Μόκο, ἔλα νὰ με βοηθήσῃς!

Ὁ Μόκος, ὡς ναυτόπαις, ὤφειλε νὰ ἐχῃγνώσεις τινὰς ναυτικάς, ἀλλὰ καὶ ὁ Βριὰν δὲν ἦτο ὁλωσδιόλου ἄμοιρος ναυτικῶν γνώσεων. Διαπλεύσας ἤδη τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικὸν ὅτε ἦλθεν ἐξ Εὐρώπης εἰς τὴν Ὠκεανίαν, εἶχεν ὅπως δήποτε ἐξοικειωθῇ εἰς τοὺς χειρισμοὺς τοῦ πλοίου. Ἐκ τούτου δ' ἐξηγεῖται ὅτι τὰ ἄλλα παιδία, ἄμοιρα ναυτικῶν γνώσεων, εἶχον ἀναθέσῃ τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίου εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Μόκον.

Ο ΒΡΙΑΝ ΚΑΙ Ο ΜΟΚΟΣ

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Βριὰν καὶ ὁ ναυτόπαις ἔσπευσαν θαρραλέοι πρὸς τὴν πρῴραν τῆς θαλαμηγοῦ. Διὰ νὰ μὴ στραφῇ δὲ τὸ πλοῖον πλάγιον, ἔπρεπε πάσῃ δυνάμει νὰ ἀπαλλαχθῶσι τοῦ ἀκατίου ἱστίου, τὸ ὁποῖον ἐκολποῦτο πρὸς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος, καὶ ἠνάγκαζε τὸ πλοῖον νὰ κλίνῃ τόσον, ὥστε ἐκινδύνευε νὰ κατακλιθῇ. Ἐὰν δὲ συνέβαινε τοῦτο, δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἐγερθῇ, ἐκτὸς ἐὰν ἔκοπτον τὸν ἀκάτιον ἱστὸν ἀπὸ τῆς στέρνας ἀφ' οὗ ἤθελον θραύσῃ τὰς μετακλλίνους ἐπιστόνους.

Ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθώσωσι τοῦτο μικρὰ παιδία;

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Βριὰν καὶ ὁ Μόκος ἐπέδειξαν ἐπιδεξιότητα ὑπερβάλλουσαν. Ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ διατηρήσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερον ἱστίον, διὰ νὰ συγκρατῶσι τὸ *Σλώγι* οὕτως ὥστε νὰ οὐρισδρομῇ ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ καταιγίς, κατώρθωσαν νὰ παρακλύσωσι τὴν ὑπέραν τῆς κεραίας, ἥτις κατέβη τέσσαρας ἢ πέντε πόδας ὑπὲρ τὸ κατάστρωμα. Τὰ ῥάκη τοῦ ἀκατίου ἱστίου ἀπεκόπησαν διὰ μαχαιρίου, αἱ δὲ κάτω γωνίαι αὐτοῦ συλληφθεῖσαι διὰ δύο ῥομματίων, ἐδέθησαν εἰς τοὺς πασσαλίσκους. Εἰκοσάκις ἐκινδύνευσαν τὰ ἀτρόμητα παιδία νὰ σαρωθῶσιν ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐν ᾧ προσεπάθουν νὰ κατορθώσωσι τὴν κινδυνωδεστάτην ταύτην ἐργασίαν.

Τὸ πλοῖον διὰ τῆς ἱστιοφορίας ταύτης εἰς τὸ ἔπακρον περιωρισμένης, ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν διεύθυνσιν ἣν εἶχεν ἀπὸ πολλῶν ἤδη ὡρῶν. Διὰ τῆς βίας δὲ τοῦ ἀνέμου ὅστις εὕρισκεν ἀντίστασιν εἰς μόνον τὸ σκάφος, τὸ πλοῖον ἔπλεε ταχύτατα ὡς τορπιλλοβόλον· τὸ σπουδαιότατον δὲ πάντων ἦτο νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κύματα, προτρέχον αὐτῶν μετὰ μείζονος ταχύτητος, διὰ νὰ μὴ προφθάνῃ ἡ ὁρμητικὴ θάλασσα καὶ το προσβάλλῃ αἴφνης εἰσπηδῶσα ὑπεράνω τῆς κορωνίδος.

Τούτου γενομένου ὁ Βριὰν καὶ ὁ Μόκος ἐπανῆλθον πλησίον τοῦ Γόρδωνος καὶ τοῦ Δόνιφαν διὰ νὰ τους βοηθήσωσιν εἰς τὸ πηδάλιον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς κλίμακος ἀνοίγεται ἐκ δευτέρου καὶ παιδίον ἐξάγει τὴν κεφαλήν του.

Ἦτο ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βριάν, τρία ἔτη μικρότερος αὐτοῦ.

«Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Ἔλα!... ἔλα! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Κάτω ἐγέμισε νερά!

— Τί μου λές;» ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν, καὶ σπεύσας κατέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίου.

Ἡ αἴθουσα ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ λυχνίας ἥτις ἐταλαντεύετο βιαίως ἕνεκα τοῦ παρακυλίσματος τοῦ πλοίου. Ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τοῦτο φῶς ἐφαίνοντο ὡς δέκα παιδία ἐξηπλωμένα ἐπὶ τῶν διβανίων καὶ ἐπὶ τῶν κοιτῶν τοῦ *Σλώγι*. Τὰ μικρότερα—ὀκτὼ μέχρι 9 ἐτῶν—συνεσφιγμένα ἔτρεμον ὑπὸ φόβου.

«Δὲν εἶνε τίποτε! εἶπεν ὁ Βριὰν πρὸς τὰ παιδία, θέλων νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ θάρρος. Δὲν εἶνε τίποτε!... Μὴ φοβεῖσθε!.»

Καὶ λαβὼν φανάριον περιέφερεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τῆς αἰθούσης, καὶ πράγματι ἐβεβαιώθη ὅτι μικρά τις ποσότης ὕδατος ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλον.

Ἀλλὰ πόθεν ἤρχετο τὸ ὕδωρ τοῦτο; Εἶχεν ἄρά γε εἰσδύσῃ διά τινος ῥωγμῆς τῆς ἐπηγκενίδος; Τοῦτο ἔπρεπε νὰ πληροφορηθῇ ὁ Βριάν.

Πρὸ τῆς αἰθούσης ἦτο ὁ μέγας θάλαμος ἔπειτα τὸ ἑστιατόριον καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ πληρώματος.

Ὁ Βριὰν διέτρεξε τὰ διάφορα ταῦτα διαμερίσματα τοῦ πλοίου, καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ ὕδωρ δὲν εἰσήρχετο οὔτε ἄνωθεν οὔτε κάτωθεν τῆς ἰσάλου. Τὸ ὕδωρ τοῦτο κυλιόμενον πρὸς τὴν πρύμναν ἕνεκα τῆς κυρτώσεως τοῦ πλοίου, προήρχετο ἐκ τῶν μεγάλων κυμάτων τὰ ὁποῖα εἰσήρχοντο ἀπὸ τῆς πρῴρας, μέρος τῶν ὁποίων εἰσέδυεν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ τῆς κλειστῆς θύρας τῆς κλίμακος.

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΡΙΑΝ

Λοιπὸν οὐδεὶς κίνδυνος.

Ὁ Βριὰν διερχόμενος διὰ τῆς αἰθούσης, ἐνεθάρρυνε πάλιν τοὺς μικροὺς συντρόφους του καὶ ὀλιγώτερον ἀνήσυχος ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ πηδαλίου.

Τὸ πλοῖον ἦτο στερεώτατον καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχε καλῶς ἐπιχαλκωθῇ, ὥστε δὲν διέρρεε καὶ θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν κυμάτων.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ

ΠΑΙΔΙΟΝ

Ὑπερήφανόν μου ἄνθος δέν μου λέγεις τάχα ποία
σὲ παρακινεῖ αἰτία
πάντοτε τὸ μέτωπόν σου τὸ μ' ἀκτῖνας ἐστεμμένον
νά το ἔχῃς πρὸς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἐστραμμένον;

ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ

Πρὸς τὸν ἥλιον γυρίζω πάντοτε τὴν κεφαλήν μου
ἐπειδὴ καὶ εἰς ἐκεῖνον χρεωστῶ τὴν ὕπαρξίν μου·
δέ τον, φλόγας ζωογόνους ἐκ τοῦ ὕψους του ἀφίνει
καὶ ἐπάνω μου τος χύνει . . .

Τὰς χρυσὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας εἰς τὸ πρόσωπόν μου ῥίπτει
καὶ μ' ἀκτῖνας τὸ καλύπτει . . .
Ἂν αὐτὸς δὲν μ' ἐβοήθει δέν θὰ μ' ἔβλεπες νὰ θάλλω·
ὥστε στρέφον πρὸς ἐκεῖνον, φίλε μου, δὲν κάμνω ἄλλο
παρὰ μόνον τοῦ ἐκφράζω
τὴν εὐγνωμοσύνην ὅπου ἐνδομύχως δοκιμάζω.

Τὸ παράδειγμά μου τοῦτο καὶ σύ, φίλε μου, μιμήσου
κ' ἔχε πάντοτε τὸ ὄμμα καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς σου
ἐστραμμένα πρὸς ἐκεῖνον ὅστις πάντα κυβερνᾷ
κ' ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ πάντων φιλανθρώπως μεριμνᾷ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΙΣ ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

Ἡ Πλάτσα εἶναι κωμόπολις ὡραία κειμένη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ταϋγέτου. Ὅλα τὰ πέριξ εἶναι κατάφυτα ἀπὸ δένδρα· ἄφθονα ὕδατα ἐκβλύζουσιν ἀπὸ ῥωγμὰς τῶν βράχων, σχηματίζουσι μικρὰ ῥυάκια καὶ ποτίζουσι τὰ ἐπίπεδα μέρη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀρκετὰ εὔφορα.

Εἰς τὴν Πλάτσαν κατῴκει ὁ Χρῖστος Πετράκος, ἄνθρωπος πολὺ δυστυχής. Ἡ σύζυγός του ἀποθανοῦσα ἀφῆκεν ὀρφανὰ τρία τέκνα μικρά. Ὁ δυστυχὴς Χρῖστος ὅσον ἠδύνατο ἐφρόντιζε διὰ τὰ τέκνα του, καὶ ἐπροσπάθει νὰ κατασταίνῃ εἰς αὐτὰ ὀλιγώτερον ἐπαισθητὴν τὴν πικρίαν τῆς ὀρφανίας. Ἀλλ' ἐντὸς ἑνὸς ἔτους τὰ δύο τέκνα του ἀνήρπασεν ὁ Χάρος. Ὁ θάνατος αὐτῶν τόσην λύπην ἐπροξένησεν εἰς τὸν ἀτυχῆ πατέρα, ὥστε ἀσθενήσας ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν τάφον τὰ ἀγαπητά του τέκνα μετὰ ἓξ μῆνας.

Ἔμεινε μόνος ὁ Φίλιππος, ἀγόρι ἓξ ἐτῶν. Οἱ συγγενεῖς του ἦσαν ἄνθρωποι πτωχοί, καὶ μὲ ὅλην τὴν φιλοστοργίαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο πρὸς τὸν ὀρφανὸν Φίλιππον, δὲν ἦσαν ὅμως εἰς θέσιν ν' ἀναδεχθῶσι τὸ βάρος τῆς συντηρήσεως καὶ ἀνατροφῆς του.

Εὐτυχῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας διῆλθεν ἐκ Πλάτσης ἀγαθός τις δικαστής. Οὗτος πληροφορηθεὶς περὶ τοῦ ἐγκαταλελειμμένου παιδίου, ἐλυπήθη αὐτὸ καὶ τὸ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κατώρθωσε δὲ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν μικρὸν Φίλιππον εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα.

Ὁ Φίλιππος ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο ἄσυλον τῆς ὀρφανίας καὶ δυστυχίας, ὅταν ἐνεδύθη τὴν καθαρὰν ἐνδυμασίαν του, ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἑκατοντάδας ἄλλων παίδων ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένων, δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινά, καὶ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ βεβαιωθῇ μήπως ὀνειρεύεται.

Τέλος ἐβεβαιώθη ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ ἦσαν πραγματικά, καὶ μόνον θὰ ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοί του, αν ὁ πατήρ του δὲν τῷ εἶχεν εἰπῇ ὅτι ἐκεῖνοι ἐπῆγαν εἰς τὴν μητέρα των.

Ὁ Φίλιππος ἐμάνθανε γράμματα, ἐμάνθανε τέχνας, ἐμάνθανε νὰ παίζῃ ἓν μουσικὸν ὄργανον. Ἦτο εὐτυχής.

Δὲν ἐλησμόνει ὅμως τὴν πατρίδα του. Πολλάκις ἀπεσύρετο εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔμενε συλλογισμένος. Τί ἄρά γε ἐσυλλογίζετο ὁ μικρὸς Φίλιππος;

Δὲν ἐσυλλογίζετο, ἀλλὰ τῷ ἐφαίνετο τότε ὅτι ἔβλεπε τώρα τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τώρα τὰ δάση τῆς πατρίδος του καὶ τὰ δροσερὰ νερά· τώρα τὰ

παιδιά τῆς Πλάτσης, τὰ ὁποῖα ἄεργα καὶ ἄτακτα ἔτρεχον ἐπάνω κάτω καὶ συνήθως ἔκαμναν καὶ ἀταξίας καὶ μικρὰς βλάβας. Ἡ τελευταία αὕτη ἀνάμνησις ἐφαίνετο ὅτι ἐπροξένει εἰς αὐτὸν λύπην.

Παρῆλθον ἔτη πολλά· ὁ Φίλιππος ἐμεγάλωσε καὶ ἀφέθη ἀπὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖον.

Ἐκ τῆς ἐργασίας του εἶχεν εἰς τὸ μερίδιόν του ὀλίγας δραχμάς.

Ἔμεινεν ἓξ ἔτι μῆνας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐργαζόμενος αὔξησε τὸ κεφάλαιόν του εἰς δραχμὰς 250.

Μὲ 250 δραχμάς, εἶπεν, εἰμπορῶ νὰ ἀρχίσω τὴν ἐργασίαν μου εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἀνεχώρησεν.

Ὁ Φίλιππος εἶχε διδαχθῇ τὴν λεπτουργικήν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἔμαθε νὰ πλέκῃ καπέλλα ἀπὸ στάχυα.

Ἐχάρη πολύ, ὅταν ἐπανεῖδε τὴν πατρίδα του· ἀλλ' ἐλυπήθη, διότι εἶδεν ὅτι παῖδες καὶ νέοι ἡλικίας 10—20 ἐτῶν διήρχοντο ὥρας ὁλοκλήρους εἰς τὰς ὁδοὺς ἀργοί, φλυαροῦντες, ἀσχημονοῦντες, πολλάκις δὲ καὶ διαπληκτιζόμενοι.

Ἦτο θέρος. Ὁ Φίλιππος συνέλεξε πολλὰ στάχυα, προπαρεσκεύασεν αὐτά, καὶ ἀνοίξας ἓν μικρὸν παράθηγμα ἤρχισε νὰ πλέκῃ ψάθινα καπέλλα.

Πλῆθος νέων ἀργῶν συνηθροίζοντο πρὸ τοῦ παραθήγματος, διὰ νὰ βλέπωσι πῶς ἐργάζεται ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἐσώρευε καθ' ἑκάστην ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου εὔμορφα καπέλλα. Ἡ ἁπλῆ κατ' ἀρχὰς περιέργεια διήγειρε μετ' ὀλίγον τὴν σκέψιν εἰς τοὺς νέους, καὶ τώρα ἤρχισαν νὰ παρακαλῶσι τὸν Φίλιππον νὰ δεχθῇ αὐτοὺς μαθητάς του.

Ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς εἴκοσι νέοι εἰργάζοντο ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Φιλίππου, καὶ ἡ Πλάτσα ἀνεδείχθη εὐθὺς ἐργαστήριον ψαθίνων καπέλλων.

Ἡ νέα ἐργασία δίδει καλὰ κέρδη εἰς τοὺς τεχνίτας, καὶ ἔκτοτε δὲν βλέπει τις πλέον ἀργοὺς νέους εἰς τὰς ὁδούς.

Πάντες ἐργάζονται.

Ὁ Φίλιππος ἔγεινεν εὐεργέτης τῆς πατρίδος του χωρὶς κἂν νὰ τὸ γνωρίζῃ.

ΒΛΑΣΙΟΣ Γ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ

Ὁ Μικρὸς Ἀνδρέας ἀγαπᾷ πολύ, πάρα πολὺ τὴν μαμά του. Τὴν γεμίζει κάθε ὥρα, κάθε στιγμὴ χάδια καὶ φιλήματα καὶ τῆς λέγει τόσα τρυφερὰ λόγια, ὅσα μπορεῖ νὰ φαντασθῇ τὸ μικρὸ ξανθὸ κεφαλάκι του. «Καλή μου μαμά. Μαμά μου ἀγαπημένη. Μικροῦλά μου μαμά.» Καὶ δὲν περιορίζεται ἕως ἐδῶ ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀνδρέα, ἀλλὰ φθάνει ἀκόμη καὶ εἰς ἔργα. Τὸ πρωὶ παραδείγματος χάριν ποῦ θὰ ξυπνήσῃ δὲν θέλει κανένα ἄλλον νὰ τὸν ἐνδύσῃ καὶ νὰ τὸν πλύνῃ ἀπὸ τὴν μαμά του.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω κανένα, θέλω τὴν μαμά μου, τὴν καλή μου μαμά, φωνάζει. Ἡ μαμὰ θὰ μοῦ βάλῃ τὸ πουκάμισό μου, τὰ ροῦχά μου. Ἡ μαμὰ ποῦ μὲ ἀγαπᾷ τόσῳ πολύ.

Καὶ ἅμα πάγῃ εἰς τὸ τραπέζι νὰ προγευματίσῃ, πάλι δὲν θέλει ἄλλον ἀπὸ τὴν μαμά.

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ γάλα μου; Ἐγὼ τὴν μαμὰ θέλω, φύγετε σεῖς. Ἐγὼ τὴν μαμὰ ἀγαπῶ.

Τὸ μεσημέρι πάλι, ἄλλες φωνὲς καὶ ἄλλες ἱστορίες.

— Ἐσύ, μαμά, νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κρέας μου καὶ τὸ ψωμί κομματάκια κομματάκια, γιατὶ ἐγὼ ἐσέν' ἀγαπῶ πειὸ πολὺ ἀπ' ὅλους.

Ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ ὁ Ἀνδρέας δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἄλλος κανεὶς ἀπὸ τὴν μαμά του. Ἡ μαμὰ θὰ τὸν κρατῇ ἀπὸ τὸ χέρι, ἡ μαμὰ θὰ τὸν ὁδηγῇ, ἡ καλή του μαμὰ θὰ τὸν σηκώνῃ ἅμα πρόκειται νὰ περάσῃ κανένα δρόμο λασπωμένο γιὰ νὰ μὴ λερωθῇ.

Καὶ ὅταν πάλιν θέλει νὰ παίξῃ τὸ τόπι ἢ μὲ τὸ στεφάνι του, ἢ νὰ κουβαλήσῃ ἄμμον μὲ τὸ καροτσάκι, εἰς τὸ Φάληρον ἢ τὸν βασιλικὸν κῆπον, πάλιν ἡ μαμά του πρέπει νὰ τὸν συντροφεύῃ. Ποιὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν μαμά του ἀγαπᾷ τόσῳ πολὺ καὶ ποιὸς ἄλλος πρέπει νὰ ἔχῃ αὐτὴν τὴν τιμήν;

Ἅμα δὲ θέλει καὶ ἡ μαμά του νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις καὶ τὸν στέλλει περίπατον μὲ τὴν μπόνα του, τότε ἀρχίζει τὰς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα.

— Ὤ! καλή μου μαμά, πάρε με μαζί σου, μαζί σου θέλω νὰ ἔρθω.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας σκαλώνει εἰς τὰ φορέματα τῆς μαμᾶς του μὲ ὅλην τὴν δύναμί του καὶ μὲ μεγάλα βάσανα κατορθώνει ἡ καϊμένη ἡμαμά του νὰ τὸν ἡσυχάσῃ ἀφοῦ ἐσήκωσε μὲ τῆς φωνές του ὅλην τὴν γειτονιὰ 'ς τὸ ποδάρι.

Ὅταν πάλι ἡ μαμά του μένει σπίτι γιὰ νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις, τότε εὑρίσκει περίστασιν ὁ Ἀνδρέας νὰ δείξῃ ὅλην τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν καλήν του μαμά.

Τόσῳ πολὺ ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του καὶ τόσῳ ἀποστρέφεται τὰς κυρίας ποῦ ἦλθαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τὴν χωρίσουν ἀπ' αὐτόν, ὥστε ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ ἀντὶ νὰ πάγῃ νὰ χαιρετίσῃ, στέκεται ἀπ' ἔξω καὶ ἀρχίζει πρῶτα σιγὰ σιγά, ἔπειτα δυνατὰ καὶ ἔπειτα μὲ φωνές:

— Καλή μου μαμά, ἄφησε τὴς κυρίες αὐτὲς καὶ ἔλα μαζί μου ποῦ σ' ἀγαπῶ πολύ· Ἔλα, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Καὶ τελειώνει ἡ 'μέρα καὶ ἀρχίζουν τὰ ἴδια πάλι τὴ νύκτα. Γιὰ νὰ φάγῃ, νὰ γδυθῇ, νὰ κοιμηθῇ πρέπει νὰ εἶνε κοντὰ καὶ ἡ μαμά του.

Καὶ τὰς παρακλήσεις διαδέχονται αἱ φωναὶ καὶ τὰς φωνὰς αἱ κραυγαὶ καὶ τὰ δάκρυα. Καὶ ἂν κατὰ τύχην ἡ μαμά του εἶνε ἀλλοῦ προσκεκλημένη, τότε ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον προκαλεῖ εἶνε ἀπερίγραπτος καὶ μόλις μετὰ πολὺ παύει ἀπὸ τὸν κόπον ἢ τὴν κούρασιν τὴν πολύν.

Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν, μικροί μου ἀναγνῶσται, εἰπέτε μου εἰλικρινῶς, εἶνε ἀγάπη αὐτή, ἔτσι πρέπει τὰ καλὰ παιδιὰ ν'ἀγαποῦν τὴν μητέρα των; Νομίζω ὅτι ἡ μαμὰ τοῦ Ἀνδρέα θὰ ἐπροτίμα νὰ τὴν ἀγαποῦσε μὲ ἄλλον τρόπον.

Δὲν νομίζετε ὅτι τὸ πρωΐ ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίνῃ ἡσυχον ὀλίγον, ν' ἀναπαυθῇ περισσότερον εἰς τὸ κρεββάτι της ὅταν εἶνε κουρασμένη, ὅπως συμβαίνει πολλάκις, ἀπὸ τόσην ἐργασίαν τῆς προτεραίας· καὶ ὅτι τὸ μεσημέρι δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνοχλῇ περισσότερον ἀφοῦ ὅλον τὸ πρωὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ τοῦ κάνῃ συντροφιὰ καὶ νὰ παίζῃ μαζί του; Καὶ δὲν θὰ ἦτο ὀρθὸν καὶ εὐγενὲς ἐκ μέρους του νὰ μὴ ἀπαιτῇ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰ παιγνίδια του καὶ εἰς τὸν περίπατον καὶ νὰ μὴ τῆς λερώνῃ τὰ ἐνδύματα, ὅταν τὴν ἀναγκάζει νὰ τὸν σηκώνῃ εἰς τὰ χέρια της ἀντὶ τῆς μπόνας του ὅταν πρόκειται νὰ περάσῃ κανένα δρόμον λασπωμένον; Ὅσον δὲ διὰ τὰς ἀπαιτήσεις του ὅταν δέχεται ἢ πηγαίνει νὰ κάμῃ τὰς ἐπισκέψεις της, αὐτὸ πάλιν εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας του ἀνοησίας καὶ ἀναγκάζει τὴν ταλαίπωρον μητέρα του νὰ συγχίζεται καὶ νὰ ὑποφέρῃ.

Καὶ ὅμως πόσες φορὲς ἡ μαμά του δὲν τοῦ τὸ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ νὰ τὴν *ἀγαπᾷ* σημαίνει βασανίζω, καὶ ὅτι ἡ *τρυφερότης* του αὐτὴ εἶνε καθαρὸς ἐγωϊσμός!

Τὸ νὰ προτιμᾷ νὰ τὸν περιποιεῖται ἡ μαμά του ἀπὸ τὴν μπόνα του εἶνε πρᾶγμα φυσικόν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἰδία τὸν συνείθισεν ἔτσι ὅταν ἦτο μικρός. Μὰ τώρα ἐμεγάλωσε καὶ εἶνε ὄχι μόνον ἄνοστον ἀλλὰ καὶ γελοῖον ἀφοῦ μπορεῖ καὶ μόνος του νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἑαυτόν του.

Ὅταν δὲ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ μὴ προξενῇ λύπας καὶ κόπους περιττοὺς εἰς τὴν καλήν του μαμά, τότε δεικνύει πράγματι ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, καὶ μ' ἐκείνην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν πρέπει κάθε φρόνιμο παιδὶ νὰ αἰσθάνεται διὰ τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς οἰκείους του.

(Κατὰ τὸν F. Dupin de Saint-André)

Αἰσωπος

ΚΑΛΗΝ ΟΡΕΞΙΝ!

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Νικολάκης καὶ ἡ Μαρίκα, δύο ἀδελφάκια φρόνιμα καὶ χαριτωμένα θὰ πίουν τώρα τὸ γάλα των. Ἡ μητέρα τους ἔφερε δύο φλυζάνια καὶ τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

«Ὤχ! τί εὐωδία, τί εὐωδία!» ἔλεγε μέσα του ὁ Σταχτερὸς καὶ ἐτριγύριζε τριγύρω 'ς τὰ παιδάκια περιμένων νὰ τὸν προσκαλέσουν.

Ἀλλὰ τὰ παιδάκια δὲν εἶχαν τὸν νοῦν'τους εἰς τὸν γάτον, διότι ἐπεινοῦσαν. Λοιπὸν

καὶ αὐτὸς δίνει μία καὶ πηδᾷ ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ μερίδιόν του.

— Μὰ τί κακὴ ἀνατροφὴ ποῦ ἔχει αὐτὸς ὁ κῦρ Σταχτερός, εἶπεν ἡ Μαρίκα· δὲν περιμένει κἂν νὰ τὸν καλέσωμε;

Ἀλλὰ ὁ κῦρ Σταχτερὸς δὲν ἠξεύρει πολλὰ πολλά, αὐτὸς εἶνε ὀλίγον χωριάτης καὶ πηγαίνει μόνος του χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν καλέσουν. Καὶ ἔπειτα κάθε πρωΐ τοῦ δίδουν κάτι τι οἱ μικροί του κύριοι καὶ εἶνε συνηθισμένος· ἀλλὰ σήμερον δὲν ἠξεύρω τί της ἦλθε τῆς Μαρίκας καὶ δὲν τὸν ἐσυλλογίσθη.

— Κῦρ Σταχτερέ, θέλεις νὰ μας κάμῃς συντροφιά; Ἔρχεσαι νὰ φᾶμε μαζί; εἶπεν ὁ Νικολάκης. — Νιάου! εἶπεν ὁ γάτος.

— Ναί! λέγει, εἶπεν ὁ Νικολάκης, ἀκοῦς, Μαρίκα; ναὶ λέγει, ἂς τοῦ βάλωμε καὶ αὐτουνοῦ νὰ φάγῃ τοῦ καϊμένου.

— Ναί, ναί, ἂς τοῦ βάλωμε, εἶπεν ἡ Μαρίκα. Ἀλλὰ πρῶτα στάσου νὰ του δέσω μία ποδίτσα 'ς τὸ λαιμό του νὰ μὴ λερώσῃ τὸ κάτασπρο 'ποκάμισό του.

Ὁ κῦρ Σταχτερὸς δὲν καταλαμβάνει τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἀλλ' ὅμως στέκεται 'σὰν φρόνιμος ποῦ εἶνε, καὶ τὰ μάτια του ἀστράπτουν ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὄρεξιν ὅπου ἔχει.

— Ἀ! τί ὄμορφος ποῦ εἶνε ὁ κῦρ Σταχτερός! ἐφώναξεν ὁ Νικολάκης.

Κυττάξατέ τον πόσον ἥσυχα κάθεται, πολὺ ἡσυχότερα ἀπὸ πολλὰ μικρὰ παιδάκια τὰ ὁποῖα γνωρίζω. Καὶ τί καθαρὸς ποῦ εἶνε! Τὰ μουστάκια του καὶ τὰ ποδαράκια του εἶνε καθαρὰ καθαρά, διότι ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ τὰ πλύνῃ καὶ νὰ τὰ ξεπλύνῃ μὲ τὴν τριανταφυλλιὰ γλωσσίτσα του.

Πόσα παιδάκια κάθηνται 'ς τὸ τραπέζι νὰ φάγουν χωρὶς νὰ πλύνουν πρῶτα τὰ χεράκια τους. Ἂς λάβουν παράδειγμα καὶ μάθημα ἀπὸ τὸν κῦρ Σταχτερόν.

Τώρα λοιπὸν εἶνε ὥρα νὰ ἀρχίσῃ τὸ φαγητόν. Καλή σας ὄρεξιν!

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΩΒΙΤ ΚΑΙ ΤΩΒΙΑΣ

Α'.

Βαρέως ἐστέναζον οἱ Ἰσραηλῖται εἰς τὴν δουλείαν ἀφ' ὅτου ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμανασσὰρ ἐκυρίευσε τὴν πρωτεύουσαν Σαμάρειαν καὶ ἔσυρεν αἰχμαλώτους εἰς τὴν Ἀσσυρίαν ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραήλ. Οἱ δυστυχεῖς ἐσυλλογίζοντο μὲ πόνον τὸ προστφιλὲς ἔδαφος τῆς πατρίδος ὅπου ἔζων ἐλεύθεροι καὶ εὐτυχεῖς, ἐν ᾧ ἐκεῖ εἰς τὴν ἄξενον χώραν τῶν τυράννων των ὑφίσταντο τὰ πάνδεινα. Τὰ δὲ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔχυνον ἦσαν πικρότερα, διότι ἤξευρον ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν ἰδίων των ἁμαρτιῶν ἐτιμωροῦντο.

Εἷς τῶν αἰχμαλώτων τούτων ἦτο ὁ Τωβίτ, ἀνὴρ θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ὅστις μετὰ τῆς γυναικός του καὶ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του Τωβία ἀπήχθη αἰχμάλωτος εἰς τὴν Νινευῆ, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀσσυρίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ξένην γῆν ἐφύλαττε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦτο παράδειγμα ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαλμανασσάρ, τιμῶν τὸν Τωβίτ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ περιέρχεται ἐλεύθερος τὸ κράτος του.

Τότε ὁ Τωβὶτ ἤρχισεν εὐγενὲς καὶ θεάρεστον ἔργον· περιήρχετο τὰ λατομεῖα ὅπου εἰργάζοντο οἱ ὁμοεθνεῖς του ὑπὸ τὴν μάστιγα ἀπανθρώπων ὁδηγῶν, περιήρχετο τοὺς ἀγροὺς τῶν ὁποίων τὸ χῶμα ἔβρεχεν ὁ ἱδρὼς τῶν κουρασμένων Ἰσραηλιτῶν, περιήρχετο τὰς πενιχρὰς κκλύβας καὶ τὰς τρώγλας ὅπου ἔκειντο ἀσθενεῖς οἱ συμπατριῶταί του, καὶ παρηγόρει τοὺς λυπημένους, ἔδιδε θάρρος εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους, συνεβούλευε καὶ ὡδήγει εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τοὺς λησμονοῦντας τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος των. Ἐβοήθει δὲ ὅσον ἠδύνατο τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐπὶ τοῦ Τωβίτ. Ὁ δὲ Σαλμανασσὰρ περισσότερον ὁλονὲν ἐκτιμῶν καὶ θαυμάζων τὸν εὐλαβῆ ἄνδρα προσέφερεν εἰς αὐτὸν δέκα τάλαντα. Ὁ Τωβὶτ τότε μετέβη εἰς τὴν πόλιν Ῥάγοις ὅπου ἦσαν πολλοὶ ὁμοεθνεῖς του αἰχμάλωτοι, διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ καὶ τοὺς εὐεργετήσῃ. Ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἄλλων Ἰσραηλιτῶν εὗρε καὶ ἕνα συγγενῆ του, πολὺ εὐσεβῆ ἀλλὰ καὶ πολὺ πτωχὸν ὀνομαζόμενον Γαβαήλ. Ὁ Τωβὶτ τὸν ἐλυπήθη καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀδελφέ, σοῦ δανείζω τὰ δέκα τάλαντα τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωκεν ὁ Σαλμανασσάρ. Δὲν θέλω τόκον, οὔτε καμμίαν ἄλλην ὠφέλειαν. Ὅταν ἔχεις μοῦ τὰ δίδεις.

— Δέχομαι τὸ δάνειον, δέχομαι νὰ εἶνε καὶ χωρὶς τόκον ἀφ' οὗ θέλεις, ἀλλ' ἀπαιτῶ ἓν πρᾶγμα, νὰ δεχθῇς νὰ σοῦ δώσω ἓν ὁμόλογον· ἔχομε ζωὴν καὶ θάνατον εἰς τὸ μέσον.

— Καλά, εἶπεν ὁ Τωβίτ.

Ὁ Τωβὶτ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Νινευῆ καὶ ἐξηκολούθει τὸν εὐσεβῆ βίον του. Ἀλλὰ μετά τινα ἔτη ἀπέθανεν ὁ Σαλμανασσάρ, καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀσσυρίας ἀνέβη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σενναχηρείμ. Οὗτος ἔτρεφεν ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἦτο σκληρότατος πρὸς αὐτούς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ οἱ Ἰσραηλῖται περιῆλθον εἰς δεινὴν θέσιν. Οἱ πλεῖστοι ἐπείνων καὶ δὲν εἶχον οὔτε τεμάχιον ψωμίου, δὲν εἶχον ἔνδυμα καὶ περιέτρεχον τοὺς δρόμους μὲ κοίλας παρειάς, σκελετοὶ ῥακένδυτοι. Ὁ ἀπάνθρωπος βασιλεὺς προσέταξε προσέτι νὰ θανατώνωσι πολλοὺς Ἰραηλίτας καὶ νὰ ῥίπτωσι τὰ πτώματά των ἔξω τῶν τειχῶν διὰ νὰ τὰ τρώγωσι τὰ ὄρνεα καὶ οἱ κύνες.

Ἐν μέσῳ τῆς φρικτῆς ταύτης συμφορᾶς ὁ Τωβὶτ ἔδειξε τὸν μέγαν αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἤξευρεν ὅτι διεκινδύνευε τὰ πάντα ἂν ἐφαίνετο ὅτι συνεπάθει πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς του, ἀλλ' αὐτὸς ἀψηφῶν καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον περιήρχετο ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, ἔδιδεν ἄρτον εἰς τοὺς πεινῶντας, ἐνδύματα εἰς τοὺς γυμνοὺς, καὶ ἐξερχόμενος τοῦ τείχους ἔθαπτε τοὺς νεκροὺς ὁμοεθνεῖς του.

Ὁ βασιλεύς, ὅτε ἔφθασε τοῦτο εἰς τὴν ἀκοήν του, ἐφρύαξεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἀμέσως νὰ δημευθῇ ἡ περιουσία τοῦ Τωβίτ! ἀνέκραξε· ὄχι, αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· νὰ μοῦ φέρετε καὶ τὴν κεφαλήν του!

Ἀλλ' ὁ Τωβὶτ κατώρθωσε καὶ ἐδραπέτευσε τὴν νύκτα μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του. Ἀφῆκε ὅλην του τὴν περιουσίαν καὶ ἔφυγε πτωχός, μὴ ἔχων τίποτε, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὸν ὅτι ἔσωσε τὴν κεφαλήν του· τὸν ἔκρυψαν ὁμοεθνεῖς του τινες, οἵτινες τοσάκις εἶχον εὐεργετιθῆ παρ' αὐτοῦ ὥστε δὲν ἐδίσταζον νὰ ἐκθέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν των ὑπὲρ τοῦ εὐεργέτου των.

Ἀλλ' αἴφνης μετὰ ἕνα καὶ ἡμισυ μῆνα ὁ ἀπάνθρωπος βασιλεὺς ἐφονεύθη παρὰ τῶν ἰδίων του υἱῶν. Τότε ὁ Τωβὶτ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνέκτησε πάλιν τὴν περιουσίαν του.

Τὴν ἡμέραν τοῦ πάσχα ὁ Τωβὶτ ἡτοίμασε λαμπρὸν γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν υἱόν του:

— Τέκνον μου, πήγαινε νὰ προσκαλέσῃς μερικοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν αἰχμαλώτων Ἰσραηλιτῶν, τοὺς περισσότερον εὐσεβεῖς, διὰ νὰ φάγωσι μαζί μας.

Ὁ υἱός του ἐξῆλθε καὶ ἐξεπλήρωσε τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρός του· ἀλλ' ὅτε ἐπέστρεψε ἦτο τεταραγμένος.

— Εἷς ὁμοεθνής μας κεῖται εἰς τὸν δρόμον φονευμένος! εἶπε.

Ὁ Τωβὶτ τότε ἀφῆκε τὸ δεῖπνόν του, ἀνεπήδησεν ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ ὥρμησεν εἰς τὴν ὁδόν· λαβὼν δὲ τὸ σῶμα ἔκρυψεν αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸ θάψῃ, κρυφίως, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἔπειτα δὲ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν περίλυπος.

— Ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονευθῇς δι' αὐτὰ τὰ ἔργα σου, μόλις διέφυγες τὸν θάνατον καὶ ἤρχισες πάλιν νὰ θάπτῃς τοὺς νεκρούς; ἔλεγον πρὸς τὸν Τωβὶτ μὲ τόνον ἐπιπλήξεως οἱ παρακαθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν.

—Φοβοῦμαι περισσότερον τὸν Θεὸν παρὰ τὸν βασιλέα, ἀπήντησε μεγαλοφρόνως ὁ Τωβίτ.

Β.'

Μίαν ἡμέραν ὁ Τωβὶτ ἐπέστρεψε κουρασμένος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐπλάγιασε πλησίον ἑνὸς τοίχου καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' ἐκεῖ κόπρος θερμὴ χελιδόνος ἔπεσεν ἐκ μιᾶς φωλεᾶς καὶ τὸν ἐτύφλωσε.

Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ Τωβὶτ, περιπαίζοντες αὐτὸν διὰ τὴν εὐλάβειάν του ἔλεγον:

— Τί σοῦ ὠφέλησαν αἱ τόσαι καλοσύναι τὰς ὁποίας ἔκαμες;

Ἀλλ' ὁ Τωβὶτ ἔμεινεν ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ συχνὰ προσηύχετο μετὰ δακρύων λέγων: «Κύριε, ἐλέησόν με καὶ μὴ μὲ παιδεύσῃς διὰ τὰς ἁμαρτίας μου· ἐλέησόν με καὶ λάβε τὴν ψυχήν μου ἀπ' ἐμοῦ, ἐὰν εἶνε θέλημά σου.»

Ὁ Τωβὶτ νομίζων ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς του προσεκάλεσε τὸν υἱόν του καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν: «Υἱέ μου! Ἄκουσον τοὺς ἑξῆς λόγους ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατρός σου, καὶ θέσε αὐτοὺς εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου: Δίδε ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχούς. Βοήθει ὅσον δύνασαι. Μὴ εἶσαι ὑπερήφανος, διότι ἡ ὑπερηφανία εἶνε ἡ ἀρχὴ πάσης κακίας. Ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ σοὶ κάμῃ ἄλλος τοῦτο μὴ κάμνῃς καὶ σὺ εἰς ἄλλον. Ζήτει τὴν συμβουλὴν τοῦ σοφωτέρου καὶ καλλιτέρου σου.»

Ὁ νέος Τωβίας ἀπήντησεν εἰς ὅλα ταῦτα:

— Πάτερ μου, ὅλας σου τὰς παραγγελίας θὰ ἐκτελέσω πιστῶς.

— Ἔχω ἀκόμη καὶ τι ἄλλο νὰ σοὶ εἴπω, εἶπεν ὁ Τωβὶτ· ἐδάνεισα εἰς τὸν συγγενῆ μας Γαβαήλ, ὅτε ἦσο ἀκόμη μικρὸν παιδίον, δέκα τάλαντα. Ἔχω καὶ τὸ ὁμόλογόν του. Πήγαινε νὰ εὕρῃς πιστὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος νὰ σὲ ὁδηγήσῃ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ λάβῃς τὰ χρήματά.

Ὁ Τωβίας ἐξῆλθεν ὅπως ζητήσῃ ὁδηγὸν διὰ τὴν πόλιν ὅπου κατώκει ὁ Γαβαήλ. Πρὸ αὐτοῦ δὲ συνήντησε ἕνα νέον ἐξαισίου καλλονῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕτοιμος πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ Τωβίας ἐχαιρέτησε φιλοφρόνως τὸν νέον ἐκεῖνον, μολονότι δὲν τὸν ἐγνώριζε, καὶ εἶπε:

—Παληκάρι, μήπως γνωρίζεις τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος πηγαίνει εἰς τὴν Μηδίαν;

—Ὦ, πολὺ καλά! ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος· ἔχω

κάμη πολλάκις αὐτὸν τὸν δρόμον, καὶ πολλὰς φορὰς μάλιστα ἔμεινα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαβαήλ.

Ὁ Τωβίας ἔτρεξε καὶ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἴδησιν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ δὲ Τωβὶτ προσκαλέσας τὸν νέον εἶπε: «Θέλεις νὰ ὁδηγήσῃς τὸν υἱόν μου πρὸς τὸν Γαβαήλ;

— Ναί, θὰ τὸν ὁδηγήσω, καὶ θὰ τὸν φέρω πάλιν ὀπίσω, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

Ἡτοιμάσθη λοιπὸν καὶ ὁ Τωβίας καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ νέου· ὁ πιστὸς κύων τῆς οἰκίας, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὸν Τωβίαν, παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸ μακρὸν ταξείδιον.

Γ'.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι τὴν πρώτην ἡμέραν ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τίγρεως ποταμοῦ· εἰς δὲ τὴν ὄχθην αὐτοῦ ἐπλησίασεν ὁ Τωβίας διὰ νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας του.

Ἀλλ' ἔξαφνα φοβερὸν κῆτος ὥρμησεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ ἤθελε νὰ τὸν καταπίῃ ζῶντα· ὁ Τωβίας κατετρόμαξε.

— Μὴ φοβεῖσαι, τῷ λέγει ὁ ἄγνωστος· ἅρπασε αὐτὸ ἀπὸ τὰ πτερύγια καὶ σύρε το ἔξω.

Ὁ Τωβίας ἔπραξε τοῦτο καὶ ὁ τεράστιος ἰχθὺς ἐσπαρτάριζε πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Σχίσε τὸ ψάρι, εἶπεν ὁ συνοδοιπόρος, ἀφαίρεσε τὴν καρδίαν, τὴν χολὴν καὶ τὸ ἧπαρ καὶ φύλαξέ τα, διότι χρησιμεύουν ὡς ἰατρικόν.

— Καλὰ εἶπεν ὁ Τωβίας· ἀφ' οὗ δ' ἔπραξε τοῦτο, ἔψησε μερικὰ τεμάχια καὶ ἐγευμάτισαν παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἐξεκίνησαν, καὶ ὡδοιπόρησαν πολλὰς ἡμέρας· τέλος ἡμέραν τινὰ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἔφθασαν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν.

— Ποῦ θὰ καταλύσωμεν; ἠρώτησεν ὁ Τωβίας τὸν ἄγνωστον.

— Ἐδῶ κατοικεῖ εἷς συγγενής σου, ὀνόματι Ραγουήλ· αὐτὸς ἔχει θυγατέρα, καλουμένην Σάρραν, ἡ ὁποία εἶνε μονογενὴς καὶ θὰ κληρονομήσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ πατρός της μετὰ τὸν θάνατόν του. Ζήτησέ την εἰς γάμον καὶ θὰ σοὶ τὴν δώσῃ.

— Τί λέγεις; εἶπε περίτρομος ὁ Τωβίας· ἐγὼ ἤκουσα ὅτι ἐνυμφεύθη ἑπτὰ ἄνδρας· ἀλλὰ ὅλοι μόλις τὴν ἐνυμφεύθησαν ἀπέθαναν· καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον θὰ πάθω. Καὶ δὲν μὲ μέλει δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ συλλογίζομαι τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς μου· ὁ θάνατός μου θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὸν τάφον.

Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος ἀπήντησεν.

— Ἄκουσέ με· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀπέθανον διότι δὲν εἶχον εἰς τὰς καρδίας των τὸν Θεόν. Κάμε ὅ τι σοῦ λέγω.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

Ἐν Χαϊδελβέργῃ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐμπρός, ἐμπρός, παιδιά,
Ἡ δόξα μᾶς προσμένει·
Μὲ θάρρος καὶ καρδιὰ
Καθένας ἂς πηγαίνῃ.
Ἐμπρός, ἐμπρός, παιδιά,
Ἡ δόξα μᾶς προσμένει.

Κανεὶς ἂς μὴν εἰπῇ
Πῶς εἴμεθα ὀλίγοι,
Κ' αἰώνια ἐντροπὴ
Σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ φύγῃ.
Κανεὶς ἂς μὴν εἰπῇ
Πῶς εἴμεθα ὀλίγοι.

Τῆς μάχης ἡ στιγμὴ
Ἐντὸς ὀλίγου φθάνει
Καὶ ἀληθὴς τιμὴ
Σ' αὐτὸν ποῦ θὰ πεθάνῃ.
Τῆς μάχης ἡ στιγμὴ
Ἐντὸς ὀλίγου φθάνει

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Εἰς μίαν αὐλὴν ἑκατοικοῦσαν πολλαὶ οἰκογένειαι καὶ εἶχαν διάφορα ζῷα. Ἐκατοικοῦσε καὶ ἕνας λαχανοπώλης καὶ εἶχε τὸν γαίδαρόν του διὰ νὰ τὸν φορτώνῃ τὰ λαχανικά του.

Μίαν ἡμέραν, ποῦ ὁ γαίδαρος φορτωμένος εἶχεν ἐβγῇ μὲ τὸν ἀφέντην του, ἡ χήνα ἐπροσκάλεσεν ὁλόγυρά της ὅλα τὰ ζῷα καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ: «Αὐτὸς ὁ γαίδαρος μὲ τὴν φωνάρα του εἶνε ἀνυπόφερτος. Τὴν νύκτα ὀγκανίζει καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθοῦμεν. Ἂν ἠμπορούσαμεν νὰ τὸν ξεκάμωμεν ἀπὸ 'δῶ μέσα, τί καλὰ ποῦ θὰ ἦταν.»

Ὅλα τὰ ἄλλα ζῷα ἄκουαν μὲ προσοχὴν καὶ σὰν νὰ ἐσυμφωνοῦσαν μὲ τὴν χήνα, ἀλλὰ ὁ πετεινὸς ἐβγῆκεν εἰς τὴν μέσην καὶ μὲ φωνὴν δυνατὴν εἶπε: «Τῷ ὄντι ὁ γαίδαρος φωνάζει τὴν νύκτα, ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν φωνάζω τὴν νύκτα; Καὶ σύ, κυρὰ γάτα, δὲν ἀνεβαίνεις τὴν νύκτα εἰς τὰ κεραμίδια καὶ ξεκουφαίνεις τὸν κόσμον μὲ τὴν φωνή σου; Καὶ σύ, Φουντοῦκο, δὲν γαυγίζεις καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ σηκόνεις τὴν γειτονιὰ στὸ πόδι;»

Αὐτὰ εἶπεν ὁ πετεινὸς καὶ ἐσιώπησεν. Ἡ χήνα δὲν εἶξευρε τί νὰ εἰπῇ, καὶ ὁ πετεινὸς ἐξηκολούθησε: «Συλλογισθῆτε καὶ ἕνα ἄλλο· Ὁ γαίδαρος μᾶς κάμνει καὶ καλόν, ποῦ δὲν τὸ κάμνει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἡμᾶς. Ὅταν τὸν φορτόνουν καὶ τὸν ξεφορτόνουν πέφτουν φύλλα ἀπὸ τὰ καλάθια καὶ τὰ τρώγομεν ἡμεῖς, ποῖος νὰ πρωτοπροφθάσῃ.»

«Ἔχεις δίκαιον,» εἶπε τότε ἡ γάτα· «Μίαν ἡμέραν, τὸ ἐνθυμοῦμαι σὰν νὰ ἦτον τώρα, ἔφερε καὶ ψάρια καὶ ἔφαγα ἐγὼ τὰ κοκαλάκια.» Καὶ ὁ Φουντοῦκος εἶπε: «Δὲν φέρνει συχνὰ καὶ κρέας καὶ τρώγω ἐγὼ τόσες κοκαλάρες;»

Ἐκατάλαβαν λοιπὸν ὅλοι, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ χήνα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξεκάμουν τὸν γαίδαρον, ἀλλὰ μάλιστα πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ ἀπεφάσισαν, ὅταν ἐπιστρέψῃ, νὰ τὸν δεχθοῦν μὲ πολὺ καλὸν τρόπον, καὶ διὰ νὰ δείξουν ἀγάπην, νὰ τοῦ κάμουν μουσικήν. Νάτος καὶ ὁ γαίδαρος ποῦ ἐμβαινε μὲ τὸν ἀφέντη του. Τὸν ἐπεριεκύκλωσαν λοιπὸν ὅλοι, σκύλοι, ὄρνιθες, γάτες, χήνες, πάπιες, γουρούνια, καὶ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν. Ὁ καϊμένος ὁ γαίδαρος εἰς τὴν μέσην δὲν εἴξευρε τί τρέχει (καὶ ἀκόμα καὶ σήμερον δὲν τὸ ἔμαθεν)· ἐπειδὴ ὅμως ὅλοι ὁλόγυρά του ἐτραγουδοῦσαν, τοῦ ἐφάνη ἄνοστον μόνος αὐτὸς νὰ σιωπᾷ. Ἐσήκωσε λοιπὸν τὰ αὐτιά του καὶ τὸ κεφάλι καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἔγεινε μία περίφημη μουσική, ποῦ ἐθαύμασεν ὁ κόσμος.

Ὁ μῦθος φανερόνει ὅτι ὅλοι ἔχομεν τὰ ἐλαττώματά μας καὶ ὅτι, ὅταν κρίνωμεν τοὺς ἄλλους, δὲν πρέπει νὰ βλέπωμεν μόνον τὸ κακόν μέρος.

Α. Κ^νς

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

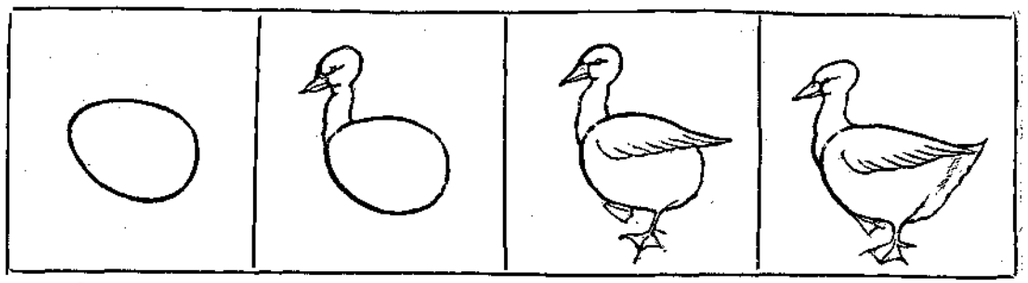

Αὐτὸ εἶνε ἓν' αὐγό
Ὅλοι βέβαια θὰ 'πῆτε.
Νὰ ἰδῆτε πῶς ἐγὼ
Θὰ τ'ἀλλάξω· νὰ ἰδῆτε.

Ἂν τοῦ βάνω ἕνα κεφάλι
Καὶ μιὰ μύτη μακρουλή,
Θαῦμα! ἔξαφνα προβάλλει
Ἕνα πρᾶγμα σὰν πουλί!

Εἰς τὸ στρογγυλόν του σῶμα
Ἂν κολλήσω δυὸ πτερὰ
Καὶ δυὸ πόδια, καὶ ἀκόμα
Τοῦ κολλήσω μιὰ οὐρά,

Παιδιά, 'πέτε τί θὰ γένῃ;
Τὸ εὑρήκατε; αἴ, τί;
—Νά, μιὰ χήνα φουσκωμένη
Ὅπου πάει καμαρωτή.—

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Δέκα ἔτη, δέκα ὁλόκληρα ἔτη παρῆλθον ἀφ' ὅτου ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶδε τὸ φῶς. Πόσον ταχέως παρῆλθον τα ἔτη! Νομίζει τις ὅτι εἶνε χθὲς ἀκόμη ὅτε ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον της φυλλάδιον. Ἀλλ' ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν ἐκείνων οἵτινες ἀφῆκαν νὰ παρέλθῃ ἀνωφελῶς ὁ πολύτιμος χρόνος καὶ ἔπειτα μετανοοῦν καὶ θλίβονται καὶ στενάζουν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἔχει τὴν εὐχάριστον συναίσθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμόν της, ὅτι ἐχρησιμοποίησε τὸν καιρόν της.

Οἱ μῆνες διεδέχθησαν τοὺς μῆνας καὶ τὰ ἔτη τὰ ἔτη, ἀλλὰ καὶ τὰ τεύχη διεδέχθησαν τὰ τεύχη καὶ σήμερον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δύναται νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν δέκα τέσσαρας τόμους. Ἐν τοῖς τόμοις τούτοις περιέχεται ὕλη πεντήκοντα, ἑκατὸν ἴσως βιβλίων. Ὕλη πολύτιμος, δι' ἣν εἰργάσθησαν οἱ κάλλιστοι τῶν παρ' ἡμῖν παιδαγωγικῶν συγγραφέων, ὕλη μοναδικὴ δι' ἣν ἐχρησιμοποιήθησαν ἐξελληνισθέντα τὰ ἄριστα ἔργα τῶν ἐξοχωτέρων ἀλλοδαπῶν συγγραφέων. Καὶ τί λείπει ἐκ τῆς παιδικῆς ταύτης ἐγκυκλοπαιδείας, τί λείπει δυνάμενον νὰ ἀνυψώσῃ τὸ φρόνημα, νὰ κρατύνῃ τὸν χαρακτῆρα, ν' ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν, νὰ διευρύνῃ τὴν καρδίαν;

Ὁ παιδικὸς καὶ ἐφηβικὸς βίος μὲ τὰς περιπετείας καὶ τὰ ἐπεισόδιά του, μὲ τοὺς πόθους καὶ τὰς ὀνειροπολήσεις του, ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὴν μεγάλην σειρὰν τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μυθιστοριῶν, διηγημάτων, δραματίων, διαλόγων, ποιημάτων, μύθων, ἀνεκδότων καὶ τόσων ἄλλων εἰδῶν ἄρθρων. Ὁ παῖς, ὁ ἔφηβος ὁ ἀναγινώσκων τὰς σελίδας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ γίνεται καλλίτερος ἑαυτοῦ, ἂν ἔχῃ ἐλάττωμά τι διορθοῦται, ἂν ἔχῃ λύπην ἀνακουφίζεται, ἂν ἔχῃ ἀποθάρρυνσιν λαμβάνει θάρρος, ἂν ἔχῃ στενοχωρίαν εὑρίσκει πιστὴν καὶ ἀγαπητὴν σύντροφον ὅπως διέλθῃ τὰς ὥρας του. Εἰς χιλιάδας ἀριθμοῦνται αἱ ἐπιστολαὶ ἃς ἔλαβεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐκ παιδίων ἀσθενῶν τὰ ὁποῖα εἶχον αὐτὴν παρηγορίαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας των, παιδίων ἐν θλίψει καὶ πένθει τὰ ὁποῖα εἰς πικρὰς καὶ ὀδυνηρὰς στιγμὰς κατέφυγον εἰς αὐτὴν ὡς εἰς τὴν ἀρίστην φίλην των.

Πόσαι μορφαὶ συνεκινήθησαν ἢ ἐγέλασαν πρὸ τῶν σελίδων της κατὰ τὰ δέκα ταῦτα ἔτη! Καὶ σχεδὸν πανταχοῦ τοῦ κόσμου! Εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν, καὶ τὴν Ῥουμανίαν καὶ τὴν Ῥωσσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀμερικήν. Διῆλθε θαλάσσας καὶ γεφύρας καὶ ὄρη, ἐταξείδευσεν ἐπὶ ἡμέρας διὰ σιδηροδρόμων, δι' ἀτμοπλοίων. Εἰσῆλθεν εἰς πλούσια μέγαρα, καὶ εἰς πενιχρὰ χαμόσπιτα. Ἡ ἀδελφὴ τὴν ἀνεγίνωσκε παρὰ τὸ λίκνον τοῦ βρέφους ἀδελφοῦ της καὶ τώρα τὸ βρέφος ἐκεῖνο ἐμεγάλωσε καὶ τὴν ἀναγινώσκει· πολλαὶ ἔφηβοι κόραι, αἵτινες μετὰ τόσης προσοχῆς ἐνησχολοῦντο ἄλλοτε εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ἔγειναν σήμερον μητέρες καὶ ἐν ᾧ θωπεύουσι καὶ φιλοῦσι τὰ χαριτωμένα ἀγγελούδια των συλλογίζονται τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ δώσωσιν εἰς αὐτὰ — δευτέραν μητέρα — τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ.

Παρέσχεν ἀληθεῖς ὑπηρεσίας εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, γράφει ἐπισήμως ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Τοῦτο συναισθάνεται καὶ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ θεωρεῖ εὐλογημένην τὴν ἐργασίαν τόσων ἐτῶν, καὶ λησμονεῖ τὰς δυσχερείας καθ' ὧν ἀντεπάλαισε, τὰ προσκόματα τὰ ὁποῖα ὑπερνίκησε, λησμονεῖ τὰ πάντα, ἀρκετὴν ἀνταμοιβὴν της θεωροῦσα ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν της πρὸς τὴν ἀγαπητὴν Πατρίδα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου εἰσέρχεται εἰς τὸ ἑνδέκατον αὐτῆς ἔτος. Χωρεῖ θαρρούντως εἰς τὸ ἔργον της, πολύτιμον ἐφόδιον ἔχουσα τὴν πεῖραν τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη ἀπέκτησε. Διότι ἡ πεῖρα εἶνε βεβαίως πανταχοῦ ἀναγκαία, ἀλλ' εἶνε ἀναγκαιοτάτη, εἶνε ἀπαραίτητος ἰδίᾳ εἰς περιοδικὸν ἀποτεινόμενον εἰς χιλιάδας ψυχῶν, ἔχον σκοπὸν τὴν διαπαιδαγώγησιν χιλιάδων χαρακτήρων. Οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ βλάψῃ πρέπει νὰ παρεισφρήσῃ εἰς αὐτό, καὶ ἀπαιτεῖται μεγάλη δεξιότης, καὶ πολλὴ προσοχὴ καὶ παιδαγωγικὴ ἐμπειρία.

Οἰκία καὶ σχολεῖον! Εἰς τὰ δύο ταῦτα περιστρέφεται τὸ πρόγραμμα τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Συμπληροῦσα τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τῷ σχολείῳ ἀνατροφὴν καὶ διδασκαλίαν τῶν παιδίων φιλοτιμεῖται νὰ καταστῇ βοηθὸς τῆς μητρὸς καὶ βοηθὸς τοῦ διδασκάλου. διὰ τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἐπενέγκῃ βελτιώσεις καθιστῶσα αὐτὴν ἔτι μᾶλλον ἀξίαν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Πλὴν τῆς ἄλλης ἐπαγωγοῦ ὕλης, τῶν πρωτοτύπων διηγημάτων τῶν ἀπαραμίλλων μυθιστορημάτων, τῆς ἄλλης τερπνῆς καὶ ἠθικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης θὰ δημοσιεύσῃ καὶ σκηνὰς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἢ καὶ μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ διηγήσεις ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ ἐπιστημονικὰς διαλέξεις, καὶ ἄρθρα περὶ οἰκιακῆς οἰκονομίας, καὶ πρακτικὰς γνώσεις, καὶ ποικίλα ἀξιοπερίεργα, καὶ διαφόρους ὁδηγίας εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Εἰς δὲ τοὺς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος διαγωνισμούς, οὓς τόσον ἀγαπῶσιν οἱ φίλοι μας, καὶ οἵτινες τόσον ἐξασκοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸ γράφειν, θὰ εἰσαγάγῃ μεγάλην μεταρρύθμισιν· θὰ δημοσιεύῃ ἐκτενῆ κρίσιν ἐπὶ τῶν στελλομένων ἔργων μετὰ παρατηρήσεων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἐλαττωμάτων, ἑκάστου καὶ ὁδηγιῶν περὶ ὕφους καὶ συνθέσεως. Ἐννοεῖται πόσον ὠφέλιμος θὰ εἶνε ὁ νεωτερισμὸς οὗτος οὐ μόνον εἰς τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀναγνώστας. Θὰ προκηρύξῃ δὲ καὶ ἄλλους διαγωνισμούς, τοὺς ὁποίους οἱ ἀναγνῶσται θὰ ἴδωσιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι.

Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια, μὲ τοιαῦτα σχέδια ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἑνδέκατον αὐτῆς ἔτος. Τὸ παρελθὸν ἐγγυᾶται περὶ τοῦ μέλλοντος· καὶ εἶνε βεβαίκ, ἀφοῦ κατενικήθησαν πλέον ὅλα τα ἐμπόδια, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ πλήρης ζωῆς καὶ ἀκμῆς τὸν δρόμον ὃν διεχάραξε.

Ἀλλὰ τὴν ἀκμὴν αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν τὴν ὀφείλει κατὰ τὸ πλεῖστον ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὸν γλαφυρὸν καὶ δόκιμον κάλαμον τῶν συνεργατῶν αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τοὺς φίλους της οἵτινες μετ' ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰργάσθησαν ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ εἰς τοὺς φίλους τούτους, εἴτε παιδία εἶνε εἴτε γέροντες, εἴτε κοράσια εἶνε εἴτε μητέρες, εἴτε διδάσκαλοι εἶνε εἴτε μαθηταί, ἐκφράζει ἐκ βάθους καρδίας θερμὰς, θερμοτάτας εὐχαριστήσεις, εἰς αὐτοὺς ἐλπίζουσα, ἐπ' αὐτῶν στηρίζουσα τὴν ἀνελιπῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου καὶ ἐθνωφελοῦς σκοποῦ της.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας πρώτην φορὰν βλέπει ἀτμόπλοιον.
— Μπαμπᾶ, ἀναφωνεῖ ἔκπληκτος, ἰδὲς ἕνα σιδηρόδρομο ποῦ κολυμβᾷ!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γλυκυτάτου.

Ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν Ἀλέκον:
— Ἂν ὁ πατήρ σου δανεισθῇ ἀτόκως χιλίας δραχμὰς μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ ἀποδίδῃ κατ' ἔτος 250 δραχμάς, πόσας θὰ ὀφείλῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πέμπτου ἔτους;;
— Χιλίας δραχμάς.
— Μὰ σύ, παιδί μου, δὲν ξεύρεις οὔτε πρόσθεσιν, βλέπω.
— Πιθανόν... ἀλλ' ὅμως ξεύρω πολὺ καλὰ τόν... μπαμπᾶ μου ἐγώ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαμμοῦς τοῦ Κωλέττη.

Ὁ Δημητράκης ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀσθμαίνων καὶ ἀναγγέλλει μὲ χαρὰν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἐμβῆκε εἰς τὰ ῥήματα καὶ εἰμπορεῖ νὰ κλίνῃ ὅλα τὰ ῥήματα τῆς πρώτης συζυγίας.
— Κλίνε μου λοιπὸν τὸ ῥήμα *λαμβάνω*, λέγει ἡ μήτηρ του.
Καὶ ὁ Δημητράκης χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ διστάσῃ:
— Λαμβάνω, πληρόνεις, πληρόνει, λαμβάνομεν, πληρόνετε, πληρόνουσι.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγειρέσσης Ἀκριβοκλιᾶς.

Ὁ θεῖος ἐρωτᾷ τὴν Μαρίκαν:
— Τί βιβλία θέλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω διὰ δῶρον τῆς πρωτοχρονιᾶς;
Ἡ Μαρίκα, ἡ ὁποία εἶνε περισσότερον λαίμαργος παρὰ φιλομαθής, ἀποκρίνεται:
— Ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία ποῦ πωλοῦν 'ς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, γεμᾶτα κουφέτα μέσα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σπίθας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, πόσος καιρὸς ἐπέρασε χωρὶς νὰ λάβετε ἀπάντησίν μου εἰς τὰς χαριτωμένας ἐπιστολάς σας! Τὰς ἐδιάβασα μὲ μεγάλον πόθον ὅλας, ἀνεξαιρέτως ὅλας ὅσας μοῦ ἐστείλατε· καὶ ἂν δὲν σᾶς ἀπήντησα τόσον καιρὸν μὴ νομίσετε ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες. Ἀ! ὄχι. Ἤθελα πολὺ νὰ σᾶς γράψω, ἀλλὰ πάντοτε μοῦ ἐτύχαινε κάποιο ἐμπόδιον καὶ ἔλεγα: «Εἰς τὸ ἄλλο φύλλο θὰ τοὺς γράψω»

Σήμερον πάλιν ἦλθεν ἡ ἡμέρα ποῦ ἔπρεπε νὰ γράψω τὴν ἀλληλογραφίαν διὰ νὰ τὴν στείλω εἰς τὸ τυπογραφεῖον νὰ τυπωθῇ, καὶ εἶπα μέσα μου: «Ἀ! τέλος πάντων τώρα θὰ ἀφήσω ὅλα τὰ ἄλλα κατεπείγοντα καὶ θὰ καθήσω νὰ ἀπαντήσω εἰς τοὺς μικρούς μου φίλους· εἰς ὅλους· δὲν θὰ ἀφήσω κανένα παραπονεμένον.»

Ἔπιασα τὴν πέννα καὶ ἤρχισα νὰ ἀπαντῶ εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν ἐπιστολήν, ὅταν ἔξαφνα τάκ! τάκ! τάκ! κτυπᾷ τὴν θύραν κάποιος. «Ἔμπρός!» φωνάζω. Ἡ θύρα ἀνοίγει· καὶ εἰσέρχεται ποῖος νομίζετε; ὁ βοηθὸς τοῦ στοιχειοθέτου· καὶ τί θέλει, ἂν μαντεύσετε; νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι μίλις μίαν στήλην ἀλληλογραφίας χωρεῖ τὸ φύλλον.

Μίαν μόνην στήλην, ἐνῷ ἐγὼ ἐσκόπευα νὰ γεμίσω τούλάχιστον τέσσαρας! Φαντασθῆτε πόσον ἐπικράθηκα, διότι ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ λυπηθῆτε νὰ μὴ λάβετε καὶ μὲ αὐτὸ τὸ φύλλον ἀπάντησιν.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦλθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μου κ. Ἀλ. Κατακουζηνός. Μὲ εἶδε ἔτσι λυπημένην καὶ ἅμα ἔμαθε τὴν αἰτίαν μοῦ λέγει: «Ἐγὼ νομίζω, φιλτάτη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὅτι οἱ μικροί σου φίλοι καὶ μίαν μόνην στήλην ἀλληλογραφίας ἂν ἔχῃ αὐτὸ τὸ φύλλον θὰ χαροῦν πολύ. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις σήμερον θέσιν νὰ ἀπαντήσῃς χωριστὰ εἰς τὸν καθένα, εὐχήσου τους ὅλους μαζί διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ εἰπέ τους ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον θὰ ἀρχίσῃς πάλιν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μαζί τους. Ἂν θέλῃς, σὲ βοηθῶ καὶ ἐγὼ εὐχαρίστως· ὅσῳ νὰ γράψῃς σὺ τὰ ἄλλα, σοῦ γράφω ἐγὼ τὴν εὐχήν σου διὰ τὸ νέον ἔτος, εἰς στίχους.»

Ἐδέχθην τὴν εὐγενῆ πρότασιν τοῦ καλοῦ φίλου μου καὶ φίλου σας· καὶ ἐνῷ ἐγὼ ἔγραφα τὰ ἀνωτέρω ὁ κ. Κατακουζηνὸς διερμηνεύων ἐμμέτρως τὰ αἰσθήματά μου συνέθεσε τοὺς ἑξῆς δώδεκα στίχους:

Εἰς ἐσᾶς συνδρομηταί μου,
Ποῦ δὲν λησμονῶ ποτέ μου
Καὶ πολὺ σᾶς ἀγαπῶ,
Ἔρχομαι συγυρισμένη
Καὶ τὰ κόκκινα ντυμένη
Τὴν εὐχήν μου νὰ σᾶς 'πῶ.

Εὔχομαι λοιπὸν νὰ ζῆτε·
Νὰ προκόπτετε, ν' ἀνθῆτε
Σὰν λουλούδια δροσερά·
Καὶ νὰ εἶνε 'ς τὴν ζωὴ σας
Σύντροφοι ἀχώριστοί σας
Εὐτυχία καὶ χαρά.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς ὀκτὼ φυλλαδίοις τῆς "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων εἶνε γνωστοὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς, καθ' ὃ δημοσιευθέντες δὶς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς 15ης Ἰανουαρίου καὶ τῆς 15ης Μαΐου. Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν ἐν τούτοις, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ ἀναδημοσιεύομεν τοὺς ὅρους ἐν τῇ ἀντικρὺ σελίδι τοῦ ἐξωφύλλου. Πᾶς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς αὐτῆς ἐφ' ὅσον τῷ ἐπιτρέπει τοῦτο ἡ ἡλικία του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Φεβρουαρίου.]

1. Συλλαβόγριφος.

Συνδέσμους δυό, φιλτάτη μου, κοντὰ κονεὰ ἂν θέσῃς.
Ἓν ὄνομα τοῦ φύλου σου εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Μελίσσης.

2. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι 'ς τὴν γῆν μ' ἔχεις καὶ παράγω καὶ αὐξάνω.
Ἂν στερήσῃς ἐν μου γράμμα νῆσον τότε θὰ σημάνω.
Καὶ ἂν πάλιν σὺ θελήσῃς νὰ μὲ ἀποκεφαλίσῃς.
Ὑψηλόν τι πρᾶγμα τότε ἔμπροσθέν σου θ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως.

3. Αἴνιγμα δημῶδες.

Σιδερένια 'ν' τὰ πλευρά,
Τ' ἄντερα βαμπακερά.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

4. Αἴνιγμα.

Τὸ θηλυκόν μου χάραις μοιράζει,
Τὸ οὐδέτερόν μου εὐωδιάζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Ἀθήνων.

5. Αἴνιγμα.

Μ' εὑρίσκει, κατὰ μῆνα, καθ' ἡμέραν, εἰς πᾶσαν στιγμήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατ' ἔτος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαληνιαίας Θαλάσσης.

6. Ἐρώτησις.

Ποία ἔνδοξος πόλις τῆς Ἑλλάδος γράφεται μὲ 6 σύμφωνα καὶ μὲ 5 φωνήεντα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄσπρου Γάτου.

7. Παίγνιον.

Τίνος ἀρχαίου συγγραφέως τὸ ὄνομα ἀναγραμματιζόμενον ἀποτελεῖ τὴν φράσιν; «Ναὶ ὁ λύκος»;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεσιακοῦ Σπινθῆρος.

8. Μονοκονδυλιά.

Διαγράψατε τὸ κάτωθι σχῆμα διὰ μονοκονδυλιᾶς χωρὶς νὰ διέλθῃ δὶς ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἡ γραφίς.

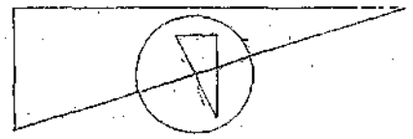

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλιᾶς.

9. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἑπομένων γραμμάτων σχηματίσον δημώδη παροιμίαν.

ΑΑΑ, Γ, ΕΕ, Ζ, ΙΙΙΙ, ΚΚ, ΛΛΛ, Μ, ΟΟΟΟΟ, ΣΣΣ, ΤΤ, ΥΥΥ, ΦΦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

10. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Τί εἶνε ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ὁ Πάρις ἢ ἡ Ἑλένη;— 2. Πᾶν μὴ καλὸν δεινῶν ἐστὶ πρόξενον.— 3. Ἀπόφευγε τὰ πάθη νέος ὤν.— 4. Ὦ γύναιά! οἱ ὅρκοι εἰσὶ βλασφημίαι παρὰ τῷ Θεῷ.— 5. Οὐδενὶ νόμος χαρίζεται.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

11. Λογοπαίγνιον.

Κατά τι διαφέρει τὸ μεγάλο λουκοῦμι ἀπὸ τὸ μεγάλο-μεγάλο ψέμμα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Λευκοῦ.

12. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ζῴου.

1. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 2. Μέρος τοῦ παραθύρου. 3. Ἐκτεταμένη θάλασσα. 4. Ἀρχαία θεότης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θολοῦ Ποταμιοῦ.

13. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Καὶ τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς ἠπείρου.

1. Χερσόνησος τῆς Ἀσίας. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Λαὸς τῆς Ἀσίας. 4. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Ρώσσου.

14. Φωνηεντόλιπον

Γ'π'—τ'ν,—Δ''πλ'σ'ν,—δ''τ'—π'ντ'τ'—σ'—σ'μθ''-χ'''''—ν'—πρ'ττ'ς—τ'—κ'λ'ν—κ''—ν'—'π'φ''γ'ς—τ'—κ'κ'ν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέου Δ. Μόρφη.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς 15 καὶ 31 Ὀκτωβρίου καὶ 15 καὶ 30 Νοεμβρίου π. Ἔ. Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

54. Σέλας (σ, ε, λα, σ). — 55. Κυναίγειρος, αἴγειρος. —56. Τὸ Ο.—57. Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται.—58. ΑΘΗΝΑΙ (1. Ἄστρον. 2. Θῶς. 3. Ἥρα. 4. Νάξος. 5. Ἀήρ. 6. Ἴον).—59. Βρέφος (Βρέ, φῶς).—60. Νέφος (Ναί, φῶς).— 61. Ἰαπωνία (ἴα-πων-ἴα).—62. Ἄραψ, Ψαρά.—63. Μῆδος, δῆμος.—64. Χελή, χείλη.—65. Τὸ γράμμα λ.

66. Φ Α Κ Η
Α Γ Ι Σ
Κ Ι Ν Α
Η Σ Α Υ

67. Α Η Τ Ω
Η Τ Α
Τ Α
Ω

68. Α
Α Ν Α
Α Δ Δ Α Η Σ
Α Ν Α Υ Δ Ο Σ
Α Η Δ Η Σ
Σ Ο Σ
Σ

69. Εἰς τὴν Σκωτίαν (σκοτίαν).
70. Ψῆφος (Ψ, φῶς).—71. Φωσφόρος (Φῶς, φόρος).—72. Σπάρος, Πάρος.—73. Ἑλικών, εἰκών.—74. Γέρων, ἔργον.— 75. Ἐπιμελής, ἀμελής.—76. Τὸ γράμμα Θ.—77. Ἡ γάτα. —78. 1. Ἡ Κώς. 2. Τῆνος. 3. Κέα.—79. Μακροτέρῳ σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ ὁ φθονερὸς Διοφῶν.— ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη.—80. 30 πουλία.—81. Πίθος (Π, θῶς). —82. Σιτὼ (Σ, τό).—83. Ἰκτίς, τίς.—84. Πεύκη, λεύκη. —85. Ἡ θάλασσα εἶνε ἡ μάννα καὶ τὰ κύματα τὰ παιδιά της.—86. Ὁ ἀριθμὸς 87.—87. ΣΟΦΙΑ (1 Σαρωνικὸς κόλπος. 2. Ὄσσα. 3. Φίλιππος. 4. Ἰσπανία. 5. Ἀχιλλεύς).—88. Ὅσους ἐπιθυμεῖς νὰ κάμῃς φίλους καλὸν τι λέγε περὶ αὐτῶν, διότι ἀρχὴ τῆς μὲν φιλίας εἶνε ὁ ἔπαινος, τῆς δὲ ἔχθρας ἡ κατηγορία.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΙΚΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

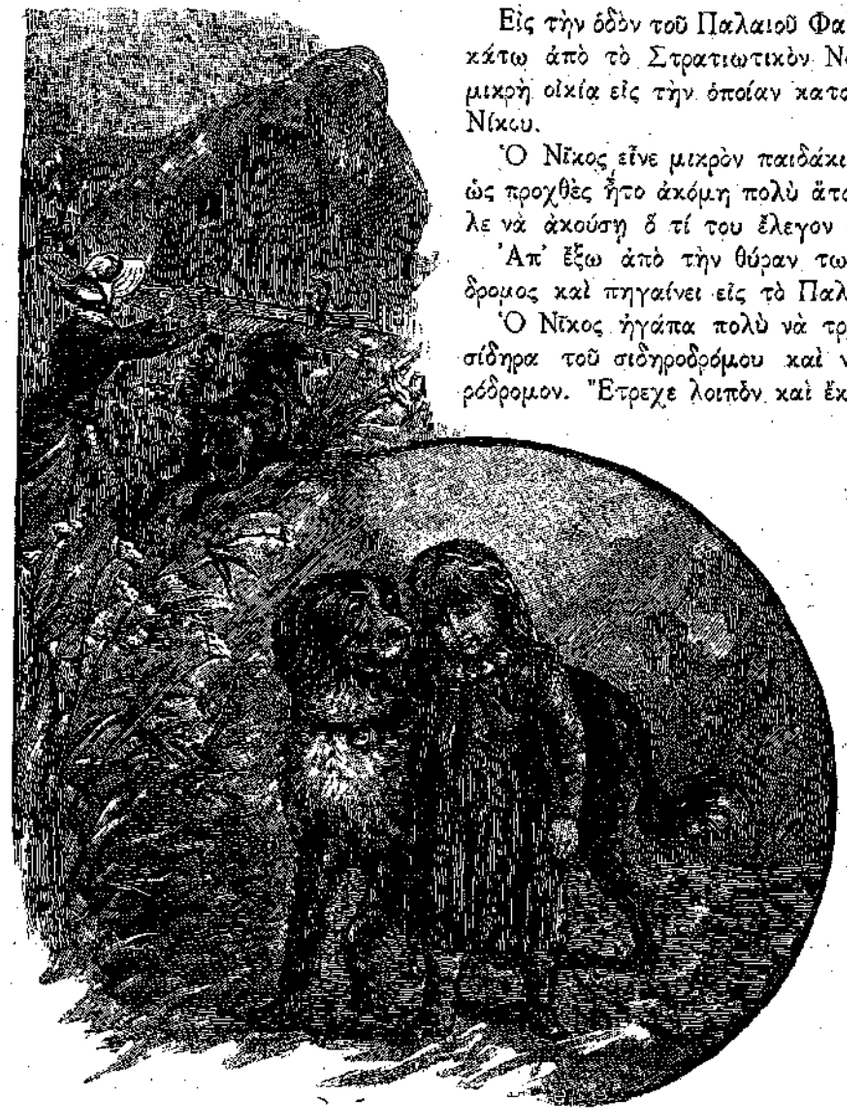

Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ὀλίγον παρακάτω ἀπὸ τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον εἶνε μία μικρὴ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν οἱ γονεῖς τοῦ Νίκου.

Ὁ Νῖκος εἶνε μικρὸν παιδάκι πέντε ἐτῶν· ἀλλὰ ὡς προχθὲς ἦτο ἀκόμη πολὺ ἄτακτον καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ ὅ τί του ἔλεγον οἱ γονεῖς του.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν των περνᾷ ὁ σιδηρόδρομος καὶ πηγαίνει εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὁ Νῖκος ἠγάπα πολὺ νὰ τρέχῃ ἐπάνω εἰς τὰ σίδηρα τοῦ σιδηροδρόμου καὶ νὰ παίζῃ τὸν σιδηρόδρομον. Ἔτρεχε λοιπὸν καὶ ἔκαμε: Πφφ! πφφ! ὅπως κάμνει ἡ ἀτμάμαξα ὅταν τρέχῃ.

Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ὁ Νῖκος ἔπαιζε νά σου καὶ ἀκούεται ἀπὸ μακρὰν ὁ ἀληθινὸς σιδηρόδρομος. Ἡ μηχανή του ἔκαμνε: Πφφφ! πφφφ! καὶ ἐσύριζε Σσσσίιι!..... σσσσίιι!...

Ἡ μητέρα τοῦ Νίκου ἐσιδέρωνε καὶ καθὼς εἶδεν ὅτι ὁ Νῖκος δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ του ἐφώναξε:

— Νῖκό μου, ἔλα μέσα γρήγορα, νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ σιδηρόδρομος καὶ σὲ πλακώσῃ.

Ἀλλὰ ὁ Νῖκος δὲν ἀκούει.

Βλέπετε πῶς φαίνεται ὅτι εἶνε ἄτακτον παιδίον καὶ ἀπειθέστατον;

Ἡ ἀμαξοστοιχία ὁλονὲν πλησιάζει... πλησιάζει.

Ἀλλὰ ὁ ἄτακτος Νῖκος τὴν δουλειά του.

Κατὰ καλήν του τύχην ἔτυχε μία κυρία καὶ ἐπεριπάτει εἰς τοὺς ἀγρούς· καὶ ἐν ᾧ ἐσύ-

ναζεν ἄνθη εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὸν κίνδυνον τοῦ Νίκου. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ τρέχῃ καὶ νὰ του φωνάζῃ: «Μικρέ μου, τρέξε ἐδῶ γρήγορα καὶ θά σε πλακώσῃ ὁ σιδηρόδρομος!»

Ἀλλ' αὐτὸς ἔκαμνεν ὅτι τάχα δὲν ἀκούει καὶ ἐξηκολούθει νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γελᾷ.

Καὶ ἡ κυρία ἐφώναζε, καὶ ἡ ἁμαξοστοιχία ὁλονὲν ἐπλησίαζε!

Ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Νίκου ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ πιστὸς σκύλος των.

Καθὼς ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῆς κυρίας, ἐπετάχθη διὰ μιᾶς καὶ ἤρχισε νὰ της γαυγίζῃ.

Ἀλλὰ συγχρόνως εἶδε καὶ τὴν ἁμαξοστοιχίαν ἡ ὁποία ἔτρεχε κατ' ἐπάνω τοῦ Νίκου.

Εὐθὺς λοιπὸν δίνει μίαν καὶ ὁρμᾷ ὡς ἀστραπὴ καί σού τον ἁρπάζει τὸν κὺρ Νῖκον ἀπὸ τὴν μέση καὶ τὸν σύρει ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμήν.

Ὁ Νῖκος ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, διότι δὲν ἠμπορεῖ νὰ καταλάβῃ διατί τον μεταχειρίζεται ὁ Πιστὸς μὲ τόσον βάρβαρον τρόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ καὶ ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός του ἡ ἁμαξοστοιχία καὶ ἡ ἀτμάμαξα φυσᾷ σὰν λαχανιασμένος ἄνθρωπος.

Τότε μόνον ἐκατάλαβε ὁ κὺρ Νῖκος τί τρέχει.

Τότε μόνον ἐκατάλαβε τί θὰ ἐπάθαινεν ἂν δὲν ἔτρεχεν ὁ Πιστὸς νά τον σώσῃ.

Θά τον κατεπάτει ὁ σιδηρόδρομος καὶ σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τρέχει τότε, ἁρπάζει τὸν Πιστὸν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καί τον καταφιλεῖ καί του ζητεῖ συγχώρησιν.

Συγχώρησέ με, Πιστέ μου, καὶ δὲν ἐκατάλαβα, ὅτι μὲ ἅρπαξες διὰ νὰ μὲ σώσῃς. Θά σε ἀγαπῶ καὶ θά σε εὐγνωμονῶ.

Καὶ ὁ καλὸς Πιστὸς ἔσειε τὴν οὐράν του καὶ ἐκύτταζε τὸν Νῖκον ὡς νά του ἔλεγε:

—Θά σε συγχωρήσω, μικρέ μου κύριε, καὶ θά σε ἀγαπῶ, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ εἶσαι ἄλλοτε φρόνιμος καὶ νὰ ἀκούῃς τὴν μητέρα σου.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Μυθιστορια ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Κατ' επιτομην υπο Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥ

Ἦτο ἤδη μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καὶ τὸ μὲν σκότος ἦτο πυκνότερον ἕνεκα τοῦ νεφελώδους οὐρανοῦ, ἡ δὲ τρικυμία ἔγινε σφοδροτέρα.

Τὸ πλοῖον ἔπλεεν ὡς ἐὰν εἶχε βυθισθῇ ὁλόκληρον ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Κραυγαὶ ὀξεῖαι θαλασσίων πτηνῶν διέσχιζον τὸν ἀέρα. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἦσαν θαλασσοβάται. Ἀλλ' ἄρά γε ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τούτων ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἡ γῆ δὲν ἀπεῖχε πολύ; Οὐχί· διότι τὰ πλοῖα συναντῶσι τοὺς θαλασσοβάτας πολλὰς ἑκατοστύας λευγῶν μακρὰν τῆς ἀκτῆς. Πλὴν δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀνέμου, ἠναγκάζοντο καὶ αὐτὰ νὰ παρακολουθῶσι τὰ ρεύματα ὅπως καὶ τὸ πλοῖον, τοῦ ὁποίου τὴν ταχύτητα οὐδεμία δύναμις ἀνθρωπίνη θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναστείλῃ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἠκούσθη δευτέρα διάσχισις. Κατεκερματίσθη τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀκατίου ἱστίου, καὶ τὰ ῥάκη διεσκορπίσθησαν εἰς τὸ διάστημα ὅμοια πρὸς πελωρίους γλάρους.

«Δὲν ἔχομεν πλέον ἱστίον, ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ βάλωμεν ἄλλο.

— Τί πειράζει! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τρέχωμεν ὀλιγώτερον.

— Ὡραία ἀπόκρισις! ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν. Ἂν κυβερνᾷς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον...

—Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ κύματα τῆς πρύμνης! εἶπεν ὁ Μόκος. Νὰ δεθοῦμεν καλά, εἰ δὲ μὴ θά μας σαρώσουν τὰ κύματα...»

Καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ὁ ναυτόπαις, πολλοὶ τόννοι ὕδατος κατέκλυσαν τὸ πλοῖον· καὶ ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Γόρδων παρεσύρθησαν μέχρι τοῦ σκεπάσματος τῆς

κλίμακος, ὅπου καὶ κατώρθωσαν νὰ κρατηθῶσιν. Ἀλλ' ὁ ναυτόπαις ἐξηφανίσθη μετὰ τῶν ὑδάτων τὰ ὁποῖα ἐσάρωσαν τὸ *Σλώγι* ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν πρῷραν, καὶ παρέσυραν τὰς δύο λέμβους καὶ τὸν κέλητα, διάφορα ἄλλα ξύλα καὶ τὴν πυξιδοθήκην. Ὅπως δήποτε ὅμως τὰ ὕδατα διέρρηξαν τὰ δρύφακτα καὶ ἐχύθησαν πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν ταχέως, καὶ τὸ πλοῖον ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ καταποντισθῇ ἕνεκα τοῦ ὑπερμέτρου ἐκείνου βάρους.

«Μόκο!... Μόκο!!...», ἀνεφώνησεν ὁ Βριὰν εὐθὺς ὡς ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ.

— Μήπως ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν;... ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν.

—Ὄχι!.. δὲν φαίνεται πουθενά, δὲν ἀκούεται, εἶπεν ὁ Γόρδων, ὅστις εἶχε κύψῃ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου.

— Πρέπει νὰ τον σώσωμεν... νὰ του ῥίψωμεν σωσίβιον... σχοινί!... ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Καὶ διὰ φωνῆς ἥτις ἀντήχησεν ἰσχυρῶς κατὰ τὸ ὀλιγόστιγμον διάστημα καθ' ὃ ἠλαττώθη ὀλίγον ἡ τρικυμία, ἀνεφώνησε πάλιν:

«Μόκο;... Μόκο;...

— Βοήθεια!.. βοήθεια! ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις.

— Δὲν εἶνε εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν ὁ Γόρδων· ἡ φωνή του ἔρχεται ἀπὸ τὴν πρύμναν!...

— Θά τον σώσω!» ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

Καὶ εὐθὺς ἕρπει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκκλίνει ὅσον δύναται τοὺς τροχίλους, οἵτινες ἐκυλίοντο τῇδε κἀκεῖσε, προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ, διότι ἕνεκα τοῦ παρακυλίσματος εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πέσῃ βαδίζων ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἐκείνου καταστρώματος.

Ἡ φωνὴ τοῦ ναυτόπαιδος ἠκούσθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ εὐθὺς ἔπειτα ἔγινε σιωπή.

Ἐν τούτοις μετὰ πλείστας ὅσας προσπαθείας ὁ Βριὰν κατώρθωσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σκέπασμα τῆς κλίμακος.

Ἐφώναξε...

Ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Μήπως δεύτερον κῦμα εἶχε παρασύρῃ τὸν Μόκον; Ἀλλὰ τότε ὁ δύσμοιρος παῖς θὰ ἦτο πολὺ μακράν, διότι ὁ σάλος δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τον ὠθεῖ τόσον ταχέως ὅσον ἔτρεχε τὸ πλοῖον. Καὶ τότε, θὰ εἶχε πνιγῇ...

Ὄχι!

Φωνὴ ἀσθενεστέρα ἠκούσθη καὶ ὁ Βριὰν ἔσπευσε πρὸς τὸν βαροῦλκον, εἰς τὰ σκέλη τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγγομφωθῇ ὁ ποῦς τοῦ προβόλου. Ἐκεῖ δὲ ψηλαφῶν εὗρε σῶμα ἀσπαῖρον.

Ἦτο τὸ σῶμα τοῦ Μόκου συγκρατούμενον ἐν τῇ γωνίᾳ τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζον τὰ δρύφακτα συνενούμενα μετὰ τῆς πρῴρας. Περὶ τὸν τράχηλόν του ἦτο σχοινίον, τὸ ὁποῖόν τον ἔσφιγγε τόσον περισσότερον, ὅσον αὐτὸς προσεπάθει νὰ ἀπαλλαχθῇ. Ὅτε τον παρέσυραν τὰ κύματα καὶ ἔμελλον νὰ τον τινάξωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ σχοινίον ἐκεῖνο τυχαίως τον ἐκράτησε. Ἀλλ' ἐν ᾧ τον ἔσωσεν ἐκινδύνευε τώρα νὰ τον στραγγαλίσῃ...

Ὁ Βριὰν ἤνοιξε τὸ μαχαίριόν του καὶ μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατώρθωσε νὰ ἀποκόψῃ τὸ σχοινίον.

Ἔφεραν ἔπειτα τὸν Μόκον εἰς τὴν πρύμναν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ.

«Εὐχαριστῶ, κύριε Βριάν, εὐχαριστῶ!» εἶπε.

Καὶ ἐπανέλαβε πάλιν τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ πηδαλίου.

Καὶ οἱ τέσσαρες παῖδες εὐθὺς ἐδέθησαν στερεὰ διὰ νὰ μὴ σαρωθῶσιν ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κυμάτων.

Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου εἶχεν ὀλίγον ἐλαττωθῇ, ἀφ' ὅτου ἔλειψε τὸ ἀκάτιον ἱστίον· ἡ ἐλάττωσις δὲ αὕτη ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἄλλον κίνδυνον. Δῆλα δὴ τὰ κύματα ἐπειδὴ ἔτρεχον πολὺ ταχύτερον τοῦ πλοίου, ἠδύναντο νὰ το προφθάσωσι καὶ νὰ το θαλασσώσωσιν.

Ἀλλὰ τί ποιητέον; Ἦτο ἀδύνατον νὰ δέσωσιν ἱστίον, ἔστω καὶ μικρότατον.

Ἦτο ἤδη ὥρα τετάρτη.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὁρίζων ἔμελλε νὰ φωτισθῇ πρὸς ἀνατολάς, τοῦτ' ἔστι πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ τρικυμία παρέσυρε τὸ *Σλώγι*. Ἴσως δὲ τότε θὰ ἐκόπαζεν ἡ καταιγίς, ἴσως θὰ διεκρίνετο μακρόθεν γῆ, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν θὰ ἐλύετο τὸ πρόβλημα περὶ τῆς τύχης τῶν παιδίων.

Ἂς περιμείνωμεν ὀλίγον.

Περὶ ὥραν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ἐφάνησαν ἐν τῷ οὐρανῷ λάμψεις τινὲς συγκεχυμέναι. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ὁμίχλη ἔκρυπτε τὴν θέαν. Τὰ παιδία ἠσθάνοντο ὅτι τὰ νέφη διήρχοντο μετὰ φρικαλέας ταχύτητος. Ἡ δὲ σφοδρότης τῆς τρικυμίας κατ' οὐδὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ, μα-

κρὰν δὲ εἰς τὸ πέλαγος ἡ θάλασσα ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοτάτου ἀφροῦ.

Τὸ δὲ πλοῖον ὁτὲ μὲν ἀνυψούμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, ὁτὲ δὲ κατακρημνιζόμενον εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀβύσσου, εἰκοσάκις ἤθελε περιτραπῇ ἐὰν προσεβάλλετο ἐκ τοῦ πλαγίου.

Τὰ τέσσαρα παιδία παρετήρουν τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν κυμάτων. Ἠσθάνοντο δὲ καλῶς ὅτι ἐὰν ἤθελε βραδύνῃ νὰ κοπάσῃ ἡ τρικυμία, ἡ κατάστασίς των ἦτο ἀπελπιστική· διότι οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο τὸ *Σλώγι* νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ἔτι ὥρας εἰς τὴν βίαν τῶν κυμάτων.

Αἴφνης ὁ Μόκος ἀνεφώνησε:

«Γῆ!... γῆ!!...»

Διά τινος ῥήγματος τῆς ὀμίχλης ὁ ναυτόπαις ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε τὸ σχῆμα παραλίας τινὸς πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλὰ μήπως ἠπατᾶτο; Διότι εἶνε δυσκολώτατον νὰ διακρίνῃ τις τί παριστῶσιν αἱ ἀόρισται ἀμαυραὶ ἐκεῖναι γραμμαί, αἱ ὁποῖαι τόσον εὐκόλως συγχέονται πρὸς τὰς σπείρας τῶν νεφῶν.

«Γῆ;...» ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Μάλιστα... ὑπέλαβεν ὁ Μόκος... γῆ... πρὸς ἀνατολάς!»

Καὶ ἐδείκνυε σημεῖόν τι τοῦ ὁρίζοντος ὅπερ ἐκρύπτετο ἤδη ὑπὸ πυκνῶν ἀτμῶν.

«Εἶσαι βέβαιος;... ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ναί!... ναί!!... βέβαια!... ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις. Ἐὰν ἀνοίξῃ πάλιν ἡ ὀμίχλη... παρατηρήσατε καλά... ἐκεῖ πέραν... ὀλίγον δεξιὰ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ... Νά!... νά!!...»

Ἡ ὀμίχλη εἶχεν ἀνοίξῃ ὀλίγον καὶ ἤρχιζε νὰ ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ἀναβαίνῃ ὑψηλότερα. Μετ' ὀλίγην δὲ ὥραν ὁ Ὠκεανὸς ἀνεφάνη εἰς ἔκτασιν πολλῶν μιλλίων ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου.

«Ναί!... γῆ!... γῆ εἶνε!... ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

— Καὶ γῆ πολὺ χαμηλή» προσέθηκεν ὁ Γόρδων παρατηρῶν προσεκτικώτερον.

Οὐδεμία ἀμφιβολία πλέον. Πέντε ἢ ἓξ μίλλια μακρὰν τοῦ πλοίου ἐφαίνετο τὸ σχῆμα γῆς ἠπείρου ἢ νήσου. Κατὰ τὴν διεύθυνσιν δὲ τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ πλοῖον, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ τρικυμία δὲν το ἄφινε νὰ παρεκκλίνῃ, θὰ ἐρρίπτετο ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἐξ ἄπαντος ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Καὶ ἦτο μὲν φόβος μήπως συντριβῇ κατὰ τῶν σκοπέλων πρὶν προφθάσῃ νὰ ῥιφθῇ ἔξω εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ τὰ παιδία οὐδὲ καν ὑπώπτευσαν ὅτι διέτρεχον τοιοῦτον κίνδυνον. Τοὐναντίον μάλιστα τὴν γῆν ταύτην, ἥτις ἀνελπίστως εὑρέθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, ἐνόμιζον καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ τὴν νομίζωσιν ὡς τὴν μόνην των σωτηρίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ μετὰ μεγαλητέρας σφοδρότητος καὶ μανίας. Τὸ δὲ *Σλώγι* παρασυρόμενον ὡς πτερόν, ἐφέρετο βιαίως πρὸς τὴν ἀκτήν, ἥτις ἐσημειοῦτο ἐπὶ τοῦ ὑπολεύκου οὐρανοῦ καθαρὰ ὡς γραμμὴ διαγραφεῖσα διὰ μελάνης Ὀπίσω τῆς γραμμῆς ταύτης ὑψοῦντο βράχοι ἀπότομοι, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος δὲν ἐφαίνετο περισσότερον τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων ποδῶν, ἀπέναντι δὲ ἐξετείνετο ἀμμώδης ἀκτὴ ὑπόξανθος, περιβαλλομένη πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ ὄγκων στρογγυλουμένων, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀνήκοντες εἰς δάσος κείμενον εἰς τὰ ἐνδότερα.

Ἄ! ἐὰν κατώρθωνε τὸ *Σλώγι* νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀμμώδη ταύτην παραλίαν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὑφάλους, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος εἰς τὴν ὁποίαν νὰ εὕρῃ καταφύγιον, ἴσως οἱ μικροὶ ἐπιβάται ἴσως διέφευγον τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς!

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Δόνιφαν, ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μόκος ἔμενον παρὰ τὸν οἴακα τοῦ πηδαλίου, ὁ Βριὰν ἔδραμε πρὸς τὴν πρῷραν καὶ παρετήρει τὴν γῆν ἥτις προφανῶς ἐφαίνετο πλησιάζουσα, διότι ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου ἦτο μεγίστη.

Παρετήρει, παρετήρει, ἀλλὰ μάτην ἀνεζήτει τόπον τινὰ ὅπου τὸ πλοῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοκείλῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀκινδύνως. Τοὐναντίον μάλιστα πρὸ τῆς παραλίας ἐξηπλοῦτο σειρὰ σκοπέλων, τῶν ὁποίων αἱ μαῦραι κορυφαὶ ἐθαλασσώνοντο ὑπὸ τῶν κυματισμῶν τοῦ σάλου, καὶ ἐπλήττοντο ἀδιακόπως ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κυμάτων. Ἐὰν ἐπλησίαζεν εἰς τοὺς σκοπέλους τούτους πλοῖον θὰ κατεκερματίζετο.

Ὁ Βριὰν ἐσκέφθη τότε ὅτι προτιμότερον νὰ εἶνε πάντα τὰ παιδία ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ καθίσῃ τὸ πλοῖον. Ἀνοίξας λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ σκεπάσματος τῆς κλίμακος ἀνεφώνησεν:

«Ἐπάνω, ὅλοι!»

Παρευθὺς ὁ κύων πρῶτος ἐξώρμησε καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνέβησαν δέκα παιδία, καὶ συρόμενα ἦλθον καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν πρύμναν.

Τὰ μικρότερα παιδία καθὼς εἶδον τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο ἐπιφοβώτερα ἕνεκα τῶν ὑφάλων, ἐτρόμαξαν καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίωσι δυνατά.

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς ἕκτης ὥρας τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς τοὺς σκοπέλους πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης ἦτο βαθύς.

«Κρατηθῆτε καλά!... Κρατηθῆτε καλά!» ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

Καὶ ἐκδυθεὶς ἦτο ἕτοιμος νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῶν παιδίων, ἐὰν τυχὸν ἤθελον παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν θραυομένων κυμάτων, διότι βεβαίως τὸ πλοῖον ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τῶν ὑφάλων.

Αἴφνης ἠσθάνθησαν τιναγμόν, διότι τὸ πλοῖον προσέκρουσε κατὰ τὴν πρύμναν Ἀλλὰ καίτοι ἐκλονίσθη ὅλον τὸ σκάφος, ἀλλ' ὅμως δὲν εἰσέδυσεν ὕδωρ διὰ τῶν ἐπηγκενίδων.

Ο ΓΟΡΔΩΝ

Δεύτερον κῦμα ἀνεσήκωσε τὸ πλοῖον καὶ το ὤθησε πεντήκοντα πόδας εἰς τὰ ἐμπρὸς χωρὶς κἂν νὰ ἐγγίσῃ τοὺς βράχους, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἐξεῖχον καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἔκτασιν τῆς θαλάσσης. Ἔκλινεν ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τῶν παφλαζόντων κυμάτων.

Καὶ δὲν ἦτο μὲν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους, ἀλλ' ὅμως ἀπεῖχεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἓν τέταρτον μιλλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΝ ΤΩ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ. — ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΒΡΙΑΝ

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκαθάρισεν ὀλίγον ὁ ὁρίζων, καὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν. Τὰ νέφη ἐφέροντο μετὰ μεγίστης ταχύτητος, τῆς δὲ τρικυμίας ἡ σφοδρότης δὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ. Ἴσως ὅμως ἔμελλε νὰ κοπάσῃ μετ' ὀλίγον.

Καὶ εὐχῆς ἔργον ἦτο νὰ κοπάσῃ ἡ τρικυμία διότι ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο μικρότερος τώρα τὴν ἡμέραν παρὰ χθὲς τὴν νύκτα, καὶ τὸ πλοῖον ἀντεπάλαιε κατὰ τῶν κυμάτων.

Ὁ Βριὰν καὶ ὁ Γόρδων κατέβησαν κάτω εἰς τὰ δωμάτια, καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι τὰ νερὰ δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ κύτος.

Τὰ παιδία ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου.

«Μὴ φοβεῖσθε!... ἔλεγεν ὁ Βριὰν εἰς τὰ παιδία. Τὸ πλοῖον εἶνε στερεόν!.... Ἡ ἀκτὴ δὲν εἶνε πολὺ μακράν!... Ἂς περιμένωμεν, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀμμουδιά.

— Καὶ διατί νὰ περιμένωμεν;... ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Μάλιστα... διατί; εἶπεν ὁ Ὀυίλκοξ, παιδίον δωδεκαετές. Καλὰ λέγει ὁ Δόνιφαν.... Διατὶ τάχα νὰ περιμένωμεν;

— Διότι ἡ θάλασσα εἶνε ἀκόμη ταραγμένη καὶ εἰμπορεῖ νὰ μας κατρακυλίσῃ ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

— Καὶ ἂν σπάσῃ τὸ πλοῖον; ἀνεφώνησεν

ἄλλο παιδίον ὀνομαζόμενον Οὐέπ, σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ ὁ Οὐίλκοξ.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε φόβος, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, τοὐλάχιστον ὅσον διαρκεῖ ἡ πλημμυρίς. Ὅταν ἀποσυρθοῦν τὰ νερὰ ὅσον τα ἀφήσῃ ὁ ἄνεμος, τότε πλέον θὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς σωτηρίας μας!»

Καὶ ὁ Βριὰν εἶχε δίκαιον. Διότι μετ' ὀλίγας ὥρας, ἐὰν μάλιστα ἤθελε κοπάσῃ ὀλίγον ὁ ἄνεμος, ἴσως θὰ ἀπεσύροντο τὰ νερὰ καὶ θὰ ἄφινον ἐλεύθερον μέρος τῶν ὑφάλων. Τότε δὲ θὰ ἦτο ὀλιγώτερον κινδυνῶδες νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ εὐκολώτερον νὰ διέλθωσι τὸ τέταρτον τοῦ μιλλίου ὅπερ ἀπεχώριζεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκτῆς.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Δόνιφαν καὶ δύο ἢ τρία ἄλλα παιδία δὲν ἤθελον νὰ συμφωνήσωσιν εἰς τὴν εὔλογον γνώμην τοῦ Βριάν. Συνῆλθον εἰς τὴν πρῴραν καὶ συνδιελέγοντο χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἦτο δὲ φανερώτατον πλέον ὅτι ὁ Δόνιφαν ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ἄλλο παιδίον ὀνομαζόμενον Κρός, δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ συμφωνήσωσι μετὰ τοῦ Βριάν.

Καὶ ναὶ μὲν καθ' ὅλον τὸν πλοῦν ἐπείθοντο καὶ αὐτοὶ μετὰ προθυμίας, ἀλλ' ὅμως ἐπείθοντο διότι, ὡς εἴπομεν, ὁ Βριὰν εἶχε πεῖράν τινα εἰς τὰ ναυτικά. Εἶχον ὅμως πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ μή τον ὑπακούωσι πλέον ἀφ' οὗ ἀποβιβασθῶσιν εἰς τὴν ξηράν· μάλιστα δὲ ὁ Δόνιφαν, ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον τοῦ Βριὰν καὶ τῶν συμμαθητῶν του κατὰ τὴν παιδείαν καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν· ὁ Δόνιφαν ἐζήλευεν ὀλίγον τὸν Βριὰν πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐπειδὴ ὁ Βριὰν ἦτο Γάλλος, οἱ ἄλλοι Ἀγγλόπαιδες δὲν εἶχον πολλὴν προθυμίαν νὰ ὑπόκεινται εἰς αὐτόν.

Ἦτο λοιπὸν φόβος μήπως ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀσυμφωνία αὐξήσωσι τὸν κίνδυνον.

Ἐν τούτοις ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐέπ παρετήρουν τὴν τεταραγμένην καὶ ἀφρίζουσαν θάλασσαν, καὶ ἔβλεπον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηράν, διότι καὶ ὁ ἄριστος κολυμβητὴς δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων. Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ἐκεῖνος ὅστις εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ περιμένωσιν ὀλίγας ὥρας.

Τοῦτο δὲ ἐνόησεν, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ Δόνιφαν καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὴν πρύμναν ὅπου ἦσαν τὰ μικρότερα παιδία.

Ἤκουσε δὲ τὸν Βριὰν λέγοντα πρὸς τὸν Γόρδωνα:

« Ἡ μόνη σωτηρία μας εἶνε νὰ εἴμεθα ἑνωμένοι. Ἐχωρίσθημεν; Τετέλεσται!

— Καὶ δὲν μου λέγεις, εἶπεν ὁ Δόνιφαν πρὸς τὸν Βριάν, θέλεις καὶ καλὰ νὰ γίνῃ ὁ λόγος σου;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, ὄχι! Ἐγὼ θέλω μόνον νὰ συμπράξωμεν ὅλοι μας πρὸς σωτηρίαν ὅλων μας.

— Καλὰ λέγει ὁ Βριάν! εἶπεν ὁ Γόρδων.

Ἦτο δὲ ὁ Γόρδων παιδίον σοβαρὸν καὶ συνετὸν καὶ οὐδέποτε ἤνοιγε τὸ στόμα του πρὶν σκεφθῇ.

— Μάλιστα!... μάλιστα!... » ἀνεφώνησαν δύο ἢ τρία μικρά.

Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ καὶ οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀναμιχθῶσι πλέον εἰς τίποτε, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας.

Ἀλλ' ἡ ξηρὰ ἥτις ἐξηπλοῦτο ἐνώπιον τῶν παιδίων τί ἦτο ἄρά γε; ἦτο ἤπειρος; ἦτο νῆσος;

Τὰ παιδία δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσι, διότι τὸ πλοῖον ἦτο πολὺ πλησίον τῆς ξηρᾶς καὶ ἐφαίνετο ὀλίγον μέρος αὐτῆς.

Ὁ Βριὰν ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ παρετήρει, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ ἂν εἶνε νῆσος ἢ ἤπειρος. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο πολὺ τεταραγμένος.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Διότι ἂν μὲν ἦτο νῆσος, καὶ μάλιστα νῆσος ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος, πῶς θὰ ζήσωσι τὰ παιδία ἀφ' οὗ φάγωσιν ὅσας τροφὰς ἤθελον σώσῃ ἐκ τοῦ πλοίου; Ἐὰν ὅμως ἦτο ἤπειρος, τότε ἡ σωτηρία των εἶνε βεβαιοτέρα, διότι ἡ ἤπειρος αὕτη θὰ ἦτο ἡ Νότιος Ἀμερική. Ἐκεῖ δὲ διὰ τῆς Χιλῆς ἢ διὰ τῆς Βολιβίας θὰ εὕρισκον καταφύγιον καὶ βοήθειαν ἂν μὴ παρευθύς, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀποβίβασίν των.

Καὶ ναὶ μὲν ἐπὶ τῆς ἠπείρου ταύτης ὑπῆρχον καὶ χῶραι ἐκεῖ πλησίον ἐπίφοβοι· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἓν καὶ μόνον ζήτημα ὑπῆρχε, τὸ τῆς ἀποβιβάσεως, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἔχει ὁ Θεός.

[Ἕπεται συνέχεια]

Π. Ι. Φερμπος

Κατ' ἐκτομὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΦΕΞΕ ΞΗΜΕΡΩΣΕ

Ἔφεξε, 'ξημέρωσε,
Πάει ἡ νύχτα, πέρασε.
Μὴ κοιμᾶσαι, Ντάκη μου,
Μή, καλὸ παιδάκι μου.

Ἔφεξε, 'ξημέρωσε,
Σήκω τώρα, 'ξύπνησε,
Φθάνει σου τὸ 'ξάπλωμα,
Σκούντησε τὸ 'πάπλωμα.

Ἔφεξε, 'ξημέρωσε,
Πές « *Σταυρέ, βοήθει μοι* »,
Τὴ γωνιὰ παραίτησε.
Διάβασε, μελέτησε.

Ἔφεξε, 'ξημέρωσε,
Κάθου, Ντάκη, διάβασε,
Πρόκοψε 'ς τὰ γράμματα,
Νὰ χαρῶ γεράματα.

Χρ. Σαμαρτζιδης

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἔλαβε πολλὰ δῶρα τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους· ἡ χαρά της δὲν περιγράφεται· τὰ χείλη της, τὰ μάτια της, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὑποδήματά της ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ἐγέλων. Ἐπήδα, ἐτραγώδει, ἐχόρευε ἦτο εὐτυχής.

Καὶ τί δὲν εἶχε; εἶχε ὅ, τι ἐπεθύμει· βιβλία χρυσοδεμένα, κούκλας, ἐργοθήκας, μελανοδοχεῖα, λευκώματα· τὰ ἐθώπευε, τὰ ἐδείκνυεν εἰς τὰς φίλας της, καὶ εἶχε χαρὰν καὶ εἶχε καμάρι.

Ἡ Ἑλένη εἶχε μητέρα μίαν ἐξαίρετον γυναῖκα μὲ εὐγενῆ καρδίαν· ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης δὲν ἐνόμιζε σωστὴν τὴν εὐτυχίαν της ἂν δὲν ἔκαμνε καὶ δυστυχῆ τινα νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνον του, ἂν δὲν ἀνεκούφιζε τὰ ἄξια προστασίας καὶ βοηθείας δυστυχῆ ὄντα.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους ἔκαμνε πολλὰς καλοσύνας. ἐκεῖνο δὲ τὸ ἔτος ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ καὶ μίαν δυστυχῆ χήραν μὲ τέσσαρα ὀρφανά, ἡ ὁποία ἦτο ἔρημος καὶ ἀπροστάτευτος, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπροσκάλει καὶ ἔπλυνεν εἰς τὴν οἰκίαν. Παρήγγειλε λοιπὸν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν νὰ ὑπάγῃ διάφορα πράγματα καὶ ἀπὸ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων εἰς τὰ ὀρφανά.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης θέλουσα νὰ συνηθίσῃ τὴν κόρην της εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν εἶπε πρὸς αὐτήν: « Πήγαινε μὲ τὴν Σοφία εἰς τῆς Κυρᾶ-Βασιλικῆς· ἂν θέλῃς πήγαινε τίποτε ἀπὸ τόσα εὔμορφα πράγματα ποῦ ἔχεις. Ἡ Κυρὰ-Βασιλικὴ ἔχει ἕνα κοριτσάκι ἴσα μὲ σένα, ὤμορφο καὶ χαριτωμένο· ἴσως δὲν ἔχει τίποτε τὸ καϊμένο· πήγαινέ του κἄτι νὰ χαρῇ κι' αὐτό, νὰ χαμογελάσῃ τὸ χειλάκι του.

Ἡ Ἑλένη εἶχε καλὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τὸν κόσμον· ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς ὡς αὐτήν, ἠγάπα δὲ πολὺ τὰς κούκλας της καὶ τὰ ἄλλα πράγματά της καὶ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀποχωρισθῇ.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπήκουε πάντοτε εἰς τὴν μητέρα της, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν της· ἔλαβε λοιπὸν μίαν κούκλαν της, μίαν περισσυνὴν κούκλαν, τὴν χειροτέραν ἐξ ὅλων, ξεβαμμένην καὶ πτωχικὰ ἐνδυμένην.

Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ ὑπηρέτρια διὰ μέσου στενῶν καὶ ἀνωμάλων δρομίσκων ἔφθασαν εἰς ἓν ἰσόγαιον χαμόσπιτον. Ἐκτύπησαν, τοῖς ἤνοιξεν ἓν κοριτσάκι μὲ μαῦρα καὶ εἰσῆλθον. Τὶ πενιχρὰ κατοικία! τὰ στρώματα, αἱ ἀχύριναι καθέκλαι, ἡ ξυλίνη τράπεζα, τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τῶν τεσσάρων ὀρφανῶν καὶ τῆς χήρας, τὰ μαραμένα πρόσωπά των ἐφανέρωνον ὅτι δυστυχῆ ὄντα ἔζων εἰς τὸ χαμόσπιτον ἐκεῖνο.

Ὅτε ἡ ὑπηρέτρια ἤνοιξε τὸ καλάθιον καὶ ἔδειξε τὰ δῶρα τῆς κυρίας της, φωναὶ χαρᾶς ἠκούσθησαν ἐξ ὅλων τῶν στομάτων.

Ἡ δυστυχὴς χήρα ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνησίν της δὲν εὕρισκε λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της.

— Θεέ μου, ἀνεφώνησε, δῶσε ὅ, τι θέλεις 'ς

αὐτὴν τὴν ἁγίαν γυναῖκα, παῖρνε τὲς ἡμέρες μου καὶ δίνε τες 'ς αὐτήν.

Ἡ Ἑλένη ἀκίνητος, μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας της συγκεκινημένη, παρετήρει τὴν σκηνὴν ταύτην.

— Δῶσε δὰ καὶ τὴν κοῦκλά σου, τῆς λέγει ἡ ὑπηρέτρια.

Ἡ Ἑλένη ἥπλωσε τὴν χεῖρά της καὶ προσέφερε τὴν κοῦκλάν της εἰς τὸ συνομήλικόν της κοράσιον.

Τότε νὰ ἐβλέπατε χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

Εἴδετε ποτε μητέρα νὰ ἐναγκαλίζεται, νὰ φιλῇ περιπαθῶς τὸ ἀγαπητόν της βρέφος; Ἡ μικρὰ κόρη ἐχύθη καὶ ἥρπασε τὴν κούκλαν, καὶ τὴν ἐθώπευε, καὶ τὴν ἐφίλει, καὶ τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὸ στῆθός της, καὶ τῆς ὡμίλει ὡς νὰ ἦτο ζωντανὴ καὶ τὴν ἐνόει, καὶ τῆς ἐψιθύριζεν εἰς τὸ αὐτὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πολὺ πολύ.

Ἦτο ἡ πρώτη της κοῦκλα!

Τότε κάτι παράδοξον συνέβη εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης· δὲν ἐλυπεῖτο πλέον διότι ἔδωκε τὴν κοῦκλάν της· τοὐναντίον μάλιστα ἦτο παρὰ πολὺ εὐχαριστημένη, ἀλλ' ἠσθάνετο ἓν εἶδος ἐντροπῆς διότι ἡ κοῦκλα ἐκείνη δὲν ἦτο ἀξία τόσης ἀγάπης, τόσης τιμῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν τύπτῃ ἡ συνείδησίς της διατὶ δὲν ἔδωκε μίαν ὡραίαν κούκλαν, ἀλλ' ἐκείνην ἐκεῖ τὴν παληόκουκλαν.

Μία ἰδέα τῆς ἦλθεν ἐξαφνα κατὰ νοῦν.

— Θὰ πάγω νὰ τῆς φέρω μία καινούργια. Πᾶμε! εἶπεν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν διηγήθη τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα της, εἶπε δὲ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀπόφασίν της. Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης κατευχαριστημένη διότι εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης της ἤρχισε νὰ μοσχαβολᾷ ἡ εὐσπλαγχνία, ἀλλὰ μὴ δεικνύουσα τὴν χαράν της εἶπε:

— Καλά, κόρη μου, κάμε ὅ τι σοῦ λέγει ἡ καρδία σου!

Ἡ δὲ Ἑλένη χωρὶς νὰ λυπηθῇ καθόλου, χωρὶς νὰ τρέμῃ διόλου ἡ χείρ της ἔλαβε μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας κούκλας της καὶ τὴν ἐπῆγεν εἰς τὸ χαμόσπιτον τῆς χήρας.

Προτοφανὲς αἴσθημα εὐχαριστήσεως ἠσθάνετο ἡ Ἑλένη· Ποτὲ δὲν ἦτο τόσον εὐτυχής.

Τὸ βράδυ ἀπεκοιμήθη γλυκὰ γλυκά, τὸ δὲ ὡραῖον της πρόσωπον εἶχεν ἀγγελικὴν ἔκφρασιν. Μέσα εἰς τὸν ὕπνον της δὲ τῇ ἐφάνη ὅτι δύο προσφιλῆ χείλη τὴν ἐφίλησαν μὲ ἀγάπην εἰς τὸ στόμα καὶ μία φωνὴ προσφιλὴς καὶ λεπτὴ ἐψιθύρισεν ἐν εἴδει προσευχῆς:

— Θεέ μου! φύλαξε τὴν καρδίαν τῆς κόρης μου καθαρὰν καὶ εὐσπλαγχνικήν, καὶ φώτισε τὴν Ἑλένην μου νὰ εἶνε εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν ὅπως ἦτο σήμερον!

Ἐν Χαιδελθέργῃ. ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΒΟΡΕΙΑ ΚΛΙΜΑΤΑ

Εἰς τὰ βόρεια κλίματα ὁ χειμὼν εἶνε πολὺ ψυχρότερος τοῦ χειμῶνος τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἡ μεγάλη ψύχρα πάγόνει τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, τῆς λίμνης, τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ πάγος γίνεται τόσον χονδρὸς καὶ δυνατός, ὥστε βαστάζει τὰ μέγιστα βάρη. Ὡς ἐκ τούτου βλέπει τις ἐπὶ τοῦ πάγου ἁμάξας, διὰ τῶν ὁποίων ταξειδεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, μεταβαίνοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ὡς καὶ φορτηγὰς βαρύτατα φορτωμένας. Γίνεται δὲ ἐπὶ τοῦ πάγου χρῆσις ἁμαξῶν χωρὶς τροχούς, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν ἔλκηθρα.

Ἀλλ' ἡ διὰ τῶν ἐλκήθρων συγκοινωνία δὲν γίνεται μόνον ἐπὶ τῶν παγωμένων ὑδάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐπὶ τῆς παγωμένης γιόνος. Ἑπομένως οὐχὶ μόνον τὰ ἐμπορεύματα μετακομίζονται ἐπὶ ἐλκήθρων· οὐχὶ μόνον οἱ ἐξ ἀνάγκης ταξειδεύοντες μεταχειρίζονται αὐτά, ἀλλὰ καὶ χάριν περιπάτου, πολυτελῆ ἔλκηθρα διέρχονται τὰς κεντρικωτάτας ὁδοὺς τῶν πόλεων, φέροντα κυρίας, κυρίους καὶ παιδία, ὡς αἱ ἄμαξαι ἐν Ἀθήναις τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεων.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἐπιφέρει ὁ χειμὼν τῶν ψυχρῶν κλιμάτων. Εἶνε δὲ τοῦτο ἡ παγοδρομία. Ἐδῶ οὔτε τὰ ἔλκηθρα γνωρίζομεν οὔτε τὴν παγοδρομίαν, ἐκτὸς μόνον ἐάν τις εἴδεν αὐτὰ εἰς εἰκόνας. Ἡ παγοδρομία, ὡς καὶ ἡ λέξις φανερόνει, εἶνε νὰ τρέχῃ τις ἢ μᾶλλον νὰ γλιστρᾷ, διὰ τοῦ ἑνὸς ἢ καὶ τῶν δύο ποδῶν, ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὑπάρχουσι διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον πέδιλα σιδηρᾶ, τὰ ὁποῖα προσαρμόζονται εἰς τὰ ὑποδήματα τοῦ παγοδρόμου. Τὸ κάτω μέρος τῶν πεδίλων τούτων ὁμοιάζει πρὸς τὴν τρόπιν (καρίναν) τῶν πλοίων. Ἡ παγοδρομία ἐκτὸς τοῦ διασκεδαστικοῦ ἔχει καὶ τὸ προτέρημα ὅτι ἐπέχει θέσιν γυμναστικῆς καὶ ἑπομένως ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγίειαν.

Ἐν Ῥωσίᾳ (ἴσως καὶ ἀλλαχοῦ) ἀνοίγουσι διὰ μεγάλων σιδηρῶν ῥάβδων ὀπὰς ἐπὶ τοῦ παγωμένου ποταμοῦ καὶ ἐκεῖθεν ἀγρεύουσι πλῆθος ἰχθύων, ἀποτελούντων μέγα ἐμπόριον. Οἱ ἰχθύες ἐξαγόμενοι παγόνουν ἐντὸς ὀλίγου καὶ γίνονται τόσον σκληροί, ὥστε ἂν ῥίψῃ τις αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ πάγου, ἀναπηδῶσιν ὡς χαλίκια. Οὕτω παγωμένοι τίθενται ἐπὶ ἁμαξῶν καὶ μετακομίζονται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ τότε τρώγουσιν ὀψάρια οἱ μακρὰν τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης κατοικοῦντες. Τὰ οὕτω παγωμένα ὀψάρια διατηροῦνται ἐπὶ μῆνας, δηλαδὴ ὅσον διαρκεῖ τὸ ψῦχος.

Α. Κ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Μέσα σὲ κῆπο ἔμορφο μὲ λούλουδα σπαρμένο
Σ' ἕνα σκαμνάκι κάθεται μιὰ κόρη χαροπή·
Καὶ γύρω τ' ἀδελφάκια της, δυὸ ἔξυπνα παιδάκια
Τὴν ἐρωτοῦν περίεργα: «Αὐτὸ τί θὲ νὰ 'πῇ;
Τ' εἶνε τὰ δένδρα; τ' ἄνθη τί; Τί εἶνε τὰ πουλάκια;»
Καὶ 'κείνη μὲ χαμόγελο, ὡσὰν καλὴ μητέρα,
Τὴν κάθε ἀπορία τους τοὺς λύνει μὲ χαρά.
Καὶ κάθε πρᾶγμα ἐξηγεῖ μὲ προθυμία τόση.
Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀδελφάκια της, ἔτσι ποῦ εἶν' μικρὰ
Τὴν ἀδελφή τους θέλουνε νὰ φθάσουνε στὴ γνῶσι.

ΤΙΤΙΚΑ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΤΩΒΙΤ ΚΑΙ ΤΩΒΙΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Δ'.

Ὁ Τωβίας καὶ ὁ συνοδοιπόρος του κατέλυσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥαγουήλ.

Ὁ γέρων Ῥαγουὴλ καθὼς εἶδε τὸν Τωβίαν προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὸν παρετήρει· ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του Ἄνναν :

— Ἰδέ, γυναῖκα, πῶς ὁ νέος αὐτὸς ὁμοιάζει μὲ τὸν ἐξάδελφόν μας! ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τοὺς δύο ὁδοιπόρους :

— Πόθεν ἔρχεσθε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ;

— Ἀπὸ τὴν Νινευή, ἀπεκρίθη ὁ Τωβίας·

— Γνωρίζετε ἐκεῖ τὸν ἐξάδελφόν μου Τωβίτ ;

— Ὦ, ναί, τὸν γνωρίζομεν πολύ καλά, ἀπεκρίθησαν καὶ οἱ δύο.

— Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος· τί εὐλαβής, τί ἐνάρετος!

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς λαμπροτέρους ἐπαίνους.

— Ὁ Τωβὶτ εἶνε ὁ πατὴρ αὐτοῦ τοῦ νέου! εἶπεν ἐν τέλει ὁ ἄγνωστος πρὸς τὸν Ῥαγουήλ.

Τότε ὁ Ῥαγουὴλ ὥρμησε καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ εἶπε μὲ δάκρυα :

— Ὦ, παιδί μου, νὰ εἶσαι εὐλογημένος, διότι εἶσαι υἱὸς καλλίστου πατρός.

Καὶ ἡ γραῖα Ἄννα, καὶ ἡ θυγάτηρ των Σάρρα ἔκλαιον ἀπὸ τὴν χαράν των.

Ὁ Ῥαγουὴλ προσέταξεν ἀμέσως νὰ σφάξωσιν ἕνα κριὸν καὶ νὰ ἑτοιμάσωσι δεῖπνον· ἔπειτα δὲ προσεκάλεσε τοὺς δύο νέους εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀλλ' ὁ Τωβίας εἶπε :

— Δὲν θέλω οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ πίω πρὶν μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ μοῦ δώσῃς τὴν κόρην σου Σάραν γυναῖκά μου :

Ὁ Ῥαγουὴλ ἔγινεν ὠχρότατος· ἤξευρε τί ἔπαθον οἱ ἑπτά, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα του καὶ ἐφοβεῖτο μὴ πάθῃ τὸ ἴδιον καὶ ὁ Τωβίας.

— Ἀδύνατον! ἀπεκρίθη.

Τότε εἶπεν ὁ ἄγνωστος :

— Ῥαγουήλ, μὴ διστάσῃς, ἀλλὰ δῶσε τὴν θυγατέρα σου εἰς τὸν Τωβίαν· αὐτὸς φοβεῖται τὸν Θεόν· ἡ κόρη σου εἶνε προωρισμένη νὰ γίνῃ σύζυγος αὐτοῦ.

Οἱ λόγοι τοῦ ἀγνώστου νέου, τοῦ ἔχοντος ἀγγελικὴν καλλονήν, φωνὴν μελῳδικὴν καὶ κάτι τι τὸ ὑπεράνθρωπον εἶχον μεγάλην πειστικότητα. Διὰ τοῦτο ὅπως ἐπείσθη ὁ Τωβίας ἐπείσθη καὶ ὁ Ῥαγουήλ.

Ἔγεινεν ὁ γάμος· ἀλλ' ὄχι μὲ πολλὴν φαιδρότητα.

Ὁ Ῥαγουὴλ ἦτο ἀνήσυχος. Μία φοβερὰ ὑπόνοια τὸν ἐβασάνιζε : Μὴν ἀποθάνῃ καὶ ὁ Τωβίας ὅπως οἱ ἄλλοι ἑπτά ; Διῆλθε μακρὰς ὥρας ἀγωνίας· καὶ μετενόει διότι συνήνεσεν εἰς τὸν γάμον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ θανατώσῃ ἴσως τὸν υἱὸν τοῦ ἀγαπητοῦ του Τωβίτ.

Ἡ ἀνησυχία του ηὔξανε τοὺς φόβους του· μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτι πλέον ἤρχισαν οἱ πετεινοὶ νὰ κράζουν, ὁ Ῥαγουὴλ προσεκάλεσε τοὺς δούλους του, κατέβη εἰς τὸν κῆπόν του καὶ ἔσκαψε τάφον.

— Ἴσως συνέβη καὶ εἰς τὸν Τωβίαν ὅ τι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, εἶπε.

Ἀφ' οὗ ἡτοιμάσθη ὁ τάφος εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκά του :

— Στεῖλε μίαν ὑπηρέτριαν διὰ νὰ ἰδῇ μήπως ἀπέθανε διὰ νὰ τὸν θάψωμεν πρὶν ἐξημερώσῃ· νὰ μείνῃ κἂν μυστικὸν τὸ δυστύχημα.

Φαντάζεσθε μὲ ποίαν φρικώδη ἀγωνίαν περιέμενον ὁ Ῥαγουὴλ καὶ ἡ σύζυγός του.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπηρέτρια ἐπέστρεψε τρέχουσα, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαράν, καὶ φωνάζουσα :

— Ζῇ! ζῇ! καὶ οἱ δύο ζοῦν, καὶ εἶνε καλά.

— Γεμίσατε πάλιν τὸν τάφον, εἶπεν ὁ Ῥαγουὴλ εἰς τοὺς δούλους του· ἔπειτα δὲ ἐγονυπέτησεν αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

— Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Θεέ, ὅτι μᾶς ἐλυπήθης, καὶ ἐλέησες τὰ δύο αὐτὰ μονογενῆ τέκνα. Φώτισέ τα νὰ σὲ τιμοῦν καὶ νὰ φυλάττουν τοὺς νόμους σου.

Ε'.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαιδρότης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ῥαγουήλ· Προσέταξε νὰ σφάξωσι δύο παχείας δαμάλεις καὶ τέσσαρας κριοὺς καὶ προσεκάλεσεν εἰς συμπόσιον ὅλους τοὺς γείτονας καὶ τοὺς φίλους του· παρεκάλεσε δὲ καὶ τὸν Τωβίαν νὰ μείνῃ δύο ἑβδομάδας ἀκόμη τοὐλάχιστον.

Ὁ Τωβίας θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ῥαγουήλ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀργοπορήσῃ πλέον διότι ἤξευρε πόσον ἀνησύχει ὁ πατήρ του, εἶπεν εἰς τὸν συνοδοιπόρον του :

— Πάρε τὸ ὁμόλογον τοῦτο, καὶ πήγαινε εἰς τὸν Γαβαὴλ καὶ λάβε τὰ χρήματα· προσεκάλεσε δὲ καὶ αὐτὸν εἰς τὸ συμπόσιον.

Μόλις ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἰδοὺ ἔφθασεν ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Τωβίᾳ μετὰ τοῦ Γαβαήλ. Ὁ Τωβίας ἀνεπήδησεν ἀπὸ χαράν, ἀμφότεροι δ' ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους καὶ ἐφιλοῦντο μὲ δάκρυα.

Ὁ Ῥαγουὴλ καὶ ἡ σύζυγός του ἐλυποῦντο πολὺ διότι ἡ ἀγαπητὴ θυγάτηρ των ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ μακράν, μακρὰν ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν ἡ στιγμὴ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τόσον ἡ λύπη των καθίστατο μεγαλειτέρα.

— Μεῖνε ἐδῶ ἀκόμη ὀλίγον καιρόν, ἔλεγον εἰς τὸν Τωβίαν καὶ στέλλομεν ἄνθρωπον εἰς τὸν πατέρα σου νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ὅτι εἶσαι καλά.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Τωβίας· ἠξεύρω ὅτι οἱ γονεῖς μου μὲ προσμένουν ἀνυπομόνως καὶ εἶνε πολὺ ἀνήσυχοι διὰ τὴν τόσην ἀργοπορίαν μου

— Σὲ παρακαλοῦμεν πολύ, πολὺ νὰ μείνῃς ἀκόμη ὀλίγον καιρόν! ἔλεγον οἱ γονεῖς τῆς Σάρρας.

Ἀλλ' ὁ Τωβίας δὲν ἐπείθετο. Ὁ Ῥαγουὴλ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του εἰς χρήματα καὶ καμήλους καὶ δαμάλεις καὶ ἄλλα ζῷα· ἔπειτα οἱ δύο γονεῖς ἐναγκαλισθέντες τὴν θυγατέρα των τὴν κατεφίλουν μὲ δάκρυα στοργῆς.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ πατήρ της· σὲ συμβουλεύω νὰ τιμᾷς τοὺς πενθεροὺς σου, ν' ἀγαπᾷς τὸν ἄνδρα σου, νὰ διευθύνῃς καλῶς τὴν οἰκίαν καὶ ἡ διαγωγή σου νὰ εἶνε παράδειγμα εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας.

Ἡ σκληρὰ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἦλθεν· ὁ Τωβίας ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς μακρᾶς του συνοδείας διευθυνόμενος εἰς Νινευή.

ϛ'.

Τί ἐγένετο ὁ γηραιὸς Τωβὶτ ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ ;

Ὁ δυστυχὴς τυφλὸς ἤρχισε νὰ γίνεται περίλυπος. Ἀκαταπαύστως τὸν υἱόν του ἐσυλλογίζετο, καὶ τὴν αὐγήν, καὶ τὴν μεσημβρίαν, καὶ τὴν ἑσπέραν καὶ τὴν νύκτα περὶ αὐτοῦ ὡμίλει μὲ τὴν σύζυγόν του.

— Τί λέγεις, Ἄννα ; ἔλεγε· διατὶ ἀργεῖ τόσον νὰ ἔλθῃ τὸ παιδί μας; Μὴν ἔπαθε τίποτε.;

Καὶ τὸ σκότος τῶν ὀφθαλμῶν του, ἡ ἀκατάπαυστος νύξ ἡ ὁποία ἐξετείνετο πρὸ αὐτοῦ ἐπηύξανε τοὺς φόβους του.

Ὅτε ἔφθασεν ἡ ὡρισμένη ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ εἶχε φθάσῃ ὁ Τωβίας, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη, τότε πλέον ἡ λύπη των δὲν εἶχεν ὅρια.

Ἡ μήτηρ του πρὸ πάντων ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα.

— Ἀχ! παιδί μου! ἐφώναζεν· διατὶ σὲ ἐστείλαμεν εἰς ξένον τόπον ; Σὲ τὴν χαρὰν τῶν ὀμματιῶν μας. τὸ στήριγμα τῶν γηρατείων μας, τὴν παρηγορίαν τῆς ζωῆς μας! Ἀρκετὸς πλοῦτος μᾶς ἦτο νὰ σὲ ἔχωμεν· καὶ ἡμεῖς σ' ἐστείλαμεν εἰς τὴν ξενητειάν.

Ὁ Τωβὶτ τότε κατέπνιγε τὴν λύπην του καὶ ἔλεγε παρηγορητικοὺς λόγους εἰς τὴν γυναῖκά του.

— Ἡσύχασε, Ἄννα, ὁ υἱός μας θὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἀλλ' αὐτὴ ἔμενεν ἀπαρηγόρητος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν· ἐξήρχετο, περιέτρεχε ὅλους τοὺς δρόμους, ἀνέβαινεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ ὁπόθεν ἐφαίνοντο τὰ πέριξ, διὰ νὰ ἰδῇ μὴ ἔρχεται.

Τέλος πάντων ἡμέραν τινὰ εἶδε δύο ὁδοιπόρους ἐρχομένους

Τὸ βλέμμα τῆς μητρὸς φθάνει ὅπου δὲν φθάνουν τὰ ἄλλα βλέμματα.

Ἡ Ἄννα διέκρινε τὸν υἱόν της μακρόθεν καὶ τὸν ἀνεγνώρισε. Κατέβη λοιπὸν τρέχουσα

ἀπὸ τὸ βουνὸν καὶ ἀσθμαίνουσα ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

—Τὸ παιδί μας ἔρχεται! ἐφώναζε.

Ζ'.

Ὁ Τωβίας εἶχε προηγηθῆ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου του διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον. Ἡ δὲ σύζυγός του ἐπὶ καμήλου καθημένη ἤρχετο κατόπιν βραδέως μετὰ τῶν δούλων καὶ τῶν ποιμνίων.

Ἐν ᾧ ἐπλησίαζον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν, ὁ ἄγνωστος λέγει πρὸς τὸν Τωβίαν.

— Ἅμα φθάσῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, προσευχήσου εἰς τὸν Θεὸν καὶ εὐχαρίστησε αὐτόν. Ἔπειτα πήγαινε εἰς τὸν πατέρα σου, φίλησέ τον καὶ ἄλειψε τοὺς ὀφθαλμούς του μὲ τὴν χολὴν τοῦ ἰχθύος, τὴν ὁποίαν ἐφύλαξες· καὶ ἀμέσως θ' ἀνοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ πατήρ σου θὰ ἴδῃ πάλιν τὸ γλυκὺ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ θὰ αἰσθανθῇ μεγάλην χαρὰν ὅτι σὲ βλέπει πάλιν.

Ὁ κύων, τὸν ὁποῖον ὁ Τωβίας εἶχε παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ, ἔτρεξεν ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ χαροποιὰ γαυγίζων, σείων τὴν οὐράν του, ἀνήγγειλεν ὅτι ἔφθασεν ὁ κύριός του.

Ὁ τυφλὸς πατὴρ ἐσηκώθη, τρέμων ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς προϋπαντησιν τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Προσέκρουεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Πόσον σκληρὰ τῷ ἐφάνη τότε ἡ τυφλωσίς του! Νὰ μὴν ἔχῃ ὀφθαλμοὺς νὰ πεταξῇ πρὸς τὸν Τωβίαν, νὰ μὴν ἔχῃ ὀφθαλμοὺς νὰ ἴδῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱόν του!

Ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς ἕνα δοῦλον νὰ τὸν ὁδηγήσῃ. Ἡ συνάντησις τῶν γονέων καὶ τοῦ υἱοῦ ἦτο συγκινητικωτάτη ὁ Τωβὶτ καὶ ἡ Ἄννα ἔκλαιον ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Τωβίας τότε ἀμέσως ἤλειψε μὲ τὴν χολὴν τοῦ ἰχθύος τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρός του καὶ ὦ τοῦ θαύματος ἀμέσως διελύθη ὡς φλοιὸς ὠοῦ τὸ ἐπ' αὐτῶν λεύκωμα. Ὁ γέρων Τωβὶτ ἀνέβλεψε. Φανταζεσθε τὴν εὐτυχίαν του· δὲν ἦτο πλέον τυφλός· ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν υἱόν του καὶ τὴν γυναῖκά του, ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν κόσμον!

Μετά τινας ἡμέρας ἔφθασε καὶ ἡ Σάρρα μετὰ τῆς συνοδείας τῶν δούλων, τῶν καμήλων καὶ τῶν ποιμνίων.

Ὁ Τωβίας διηγήθη εἰς τὸν πατέρα του ὅτι ἐνυμφεύθη τὴν Σάρραν κατὰ συμβουλὴν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου νέου, ὅστις τὸν συνώδευσε, διηγήθη δὲ προσέτι πόσον ὠφέλιμος ἐφάνη εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν.

— Καὶ τί νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ἄνθρωπον; ἠρώτησεν ὁ Τωβίτ.

— Τί νὰ τῷ δώσωμεν ἀναλόγως τῶν εὐεργεσιῶν τὰς ὁποίας μᾶς ἔκαμε; εἶπεν ὁ Τωβίας. Αὐτὸς μὲ ὡδήγησε καὶ μὲ ἐπανέφερεν ὑγιᾶ. Αὐτὸς ἐπῆγε καὶ ἔλαβε τὰ χρήματα παρὰ τοῦ Γαβαήλ. Αὐτὸς μὲ ἔσωσεν ὅτε ὁ τεράστιος ἰχθὺς ὥρμησεν ἐναντίον μου. Αὐτὸς σοὶ ἔδωκε πάλιν τὸ φῶς σου. Πῶς νὰ τὸν ἀνταμείψωμεν ἐπαξίως; Πάτερ μου, σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν πείσῃς νὰ καταδεχθῇ νὰ λάβῃ τὸ ἥμισυ ἐξ ὅσων ἐφέραμεν ἐδῶ.

Πατὴρ καὶ υἱὸς λοιπὸν προσεκάλεσαν κατὰ μέρος τὸν ἄγνωστον καὶ προσέφεραν εἰς αὐτὸν τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης περιουσίας των.

Ὁ δὲ ἄγνωστος εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Εἶνε καιρὸς νὰ σᾶς φανερώσω ποῖος εἶμαι. Ὅταν προσηύχεσο, μὲ δάκρυα, Τωβίτ, καὶ ἐμοίραζες ἄρτον εἰς τοὺς πεινῶντας, καὶ ἐνδύματα εἰς τοὺς γυμνούς, καὶ ἐξέθετες εἰς κίνδυνον τὴν ζωήν σου θάπτων αὐτούς, ὁ Θεὸς ἔβλεπε τὴν καρδίαν σου καὶ τὰς πράξεις σου. Καὶ ἤδη μὲ ἔστειλε νὰ σὲ ἰατρεύσω· ἐγὼ εἶμαι Ῥαφαὴλ ὁ ἄγγελος, ὁ πλησίον τοῦ Θεοῦ εὑρισκόμενος.

Ἐτρόμαζαν ὁ Τωβὶτ καὶ ὁ Τωβίας ὅτε ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐγονυπέτησαν τρέμοντες.

Ἀλλ' ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτούς. Μὴ φοβεῖσθαι! Ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε πρὸς σᾶς.

Εὐχαριστεῖτε τὸν Θεόν, δι' ὅσα ἔπραξε ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἀφ' οὗ εἶπε ταῦτα ὁ ἄγγελος ἐγείνεν ἄφαντος. Ὁ Τωβὶτ καὶ ὁ Τωβίας κατελήφθησαν ἀπὸ ἱερὰν κατάπληξιν καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κατὰ πρόσωπον, καὶ ἔμειναν τρεῖς ὥρας προσευχόμενοι ἐκ βάθους καρδίας καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεόν.

Ἐν Χαϊδελβέρῃ. ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΕ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Μία κουκουβάγια καθισμένη εἰς τὸ γραφεῖόν της κατεγίνετο νὰ γράψῃ ἕνα βιβλίον ἀστρονομικὸν διὰ νὰ τιμήσῃ καὶ τὴν οἰκογένειάν της καὶ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἀγραμμάτους ὅτι ὁ ἥλιος δανείζεται τὸ φῶς του ἀπὸ τὴν σελήνην καὶ ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ ἀστρονόμοι πλανῶνται πιστεύοντες τὸ ἐναντίον.

Τὸ βιβλίον ἐτελείωσε ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους, ἐτυπώθηκε, ἐχρυσοδέθηκε καὶ ἐδόθη εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα νὰ πωληθῇ.

Ἔτρεξαν ὅλα τὰ νυκτοπούλια καὶ τὸ ἠγόρασαν· καὶ πολλοὶ ἔγραψαν καὶ κριτικὰς μελέτας, ἕνας τυφλοπόντικος μάλιστα ἐτελείωνε τὸ ἄρθρον του ὡς ἑξῆς·

«Ἐλπίζομεν ὅτι ἀπεδείξαμεν ὡς πρότυπον σοφίας τὴν ἀστρονομίαν τῆς κουκουβάγισς. Ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια ἐμπεριέχεται ἐκεῖ μέσα. Ἡ κουκουβάγια μὲ τὰ μεγάλα της μάτια πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι βλέπει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γράφουν τὰ ἐναντία. Πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἀναγνωρίζον τὴν σπουδαιότητα τοῦ βιβλίου τούτου, θὰ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους μας.»

Καὶ τόσος θόρυβος ἔγεινε δι' αὐτὸ τὸ βιβλίον ὥστε τὸ ἔμαθε καὶ ὁ ἀετός. Μόλις ἀκούει τέτοια πράγματα καὶ θυμωμένος μιὰ καὶ δυὸ προσκαλεῖ ὅλα τὰ πουλιὰ εἰς συλλαλητήριον καὶ ἀφοῦ ὡμίλησεν ἀρκετὴν ὥραν ἔγραψεν αὐτὸ τὸ ψήφισμα:

«Πτηνὰ τῆς ἡμέρας, μὴ ἐμπιστεύεσθε ποτὲ εἰς τὰ πουλιὰ τῆς νυκτός· ὅσο μεγάλα καὶ ἂν εἶνε τὰ μάτια των δὲν βλέπουν ποτὲ φῶς. Εἶνε τυφλὰ καὶ κακολογοῦν τὸν ἥλιον. Ἀφησετέ τα εἰς τὰς τρύπας των μέσα νὰ δοξάζουσι μόνον τὴν ὠχρὰν σελήνην. Δὲν ἐγνώρισαν ποτὲ τὸν κυρίαρχόν της. Ἡμεῖς δέ, πτηνὰ τῆς ἡμέρας, ἂς δοξάσωμεν τὴν πηγὴν πάσης λαμπρότητος, τὸν ὑπερήφανον ἥλιον καὶ ἂς ἐκφράσωμεν τὴν εἰλικρινῆ μας λύπην διότι ἐκεῖνα προωρίσθησαν ὑπὸ τῆς τύχης νὰ ζῶσιν αἰωνίως εἰς τὰ σκότη.»

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

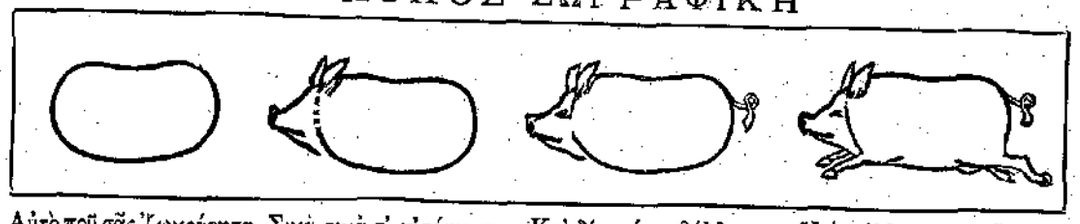

Αὐτὸ ποῦ σᾶς 'ζωγράφησα
Τὸ βλέπετε τί μοιάζει·
Μὰ 'λίγο ἂν προσέξετε,
Θὰ 'δῆτε πῶς ἀλλάζει.

Σιγὰ σιγὰ τ' αὐτάκια του
Καὶ μύτη μακρουλὴ
'Στὴν κεφαλή του κόλλησε
Μὲ προσοχὴ πολλή·

Καὶ δύο μάτια βάλλε του
Μικρὰ γιαλιστερά,
Καὶ ἕνα στόμα κάμε του,
Καὶ μιὰ μικρὴ οὐρά.

Καὶ κόλλησέ του ἔπειτα
'Από 'να ποδαράκι,
Καὶ θὲ νὰ 'δῆς πῶς ἔγινε
'Αφράτο γουρουνάκι.

Αἰσωπος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο μικρὸς Κουφιοκεφαλάκης εἰσέρχεται ἀσθμαίνων εἰς τὸ δωμάτιον καὶ μὲ ὕφος θριαμβευτικὸν φωνάζει :

— Μαμά, μαμά ! 'Ανεκάλυψα ἕνα μέσον ἀλάνθαστον νὰ μὴ τρώγω τὰ νύχια μου

— Ποιὸ εἶνε ;

— Νά ! νὰ μὴ βάζω ποτὲ τὰ δάκτυλά μου 'ς τὸ στόμα.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ωραίας Ἑλένης.

⁂

'Η 'Αριάδνη συνομιλοῦσα μετά τινος φίλης της ἔλεγεν :

— Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐκολυμβοῦσα αὐτὴν τὴν στιγμήν !

—Καὶ δὲν θὰ ἐκρύωνες ; ἠρώτησεν ἡ φίλη της.

—Πῶς θὰ ἐκρύωνα, εἶπεν ἡ 'Αριάδνη, ἀφοῦ θὰ ἤμην ἐνδεδυμένη !

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αγκυροβολημένου Πλοίου.

⁂

Κυρία ἐγκυμονοῦσα ἀποτείνεται πρὸς τὴν μικρὰν θυγατέρα της :

—Φανή, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀποκτήσῃς ἓν ἀδελφάκι· τί προτιμᾶς νὰ εἶνε, ἀδελφούλης ἢ ἀδελφοῦλα ;

Καὶ ἡ Φανὴ μετά τινα σκέψιν :

— 'Εγὼ προτιμῶ νὰ κάμῃς ἕνα ἀλογάκι.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Κουκιᾶ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

'Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει θωπείας καὶ φιλήματα εἰς τὸν *Γεωργάκην Θησέα*, τοῦ ὁποίου τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἔλαβε μὲ μεγάλην χαράν.—'Επίσης στέλλω θωπείας καὶ φιλήματα εἰς τὴν *Φίλην τῶν 'Ανθῶν*, παρ' ἧς μανθάνουσα ὅτι διῆλθε τερπνὰς ὥρας μὲ τὰ βιβλία μου πολὺ εὐχαριστήθην.—Εἰς τὸν *"Ασπρον Κόρακα*, ὃν δέχομαι εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας·—εἰς τὸν *Βασιλέα τῶν Δασῶν*, ὃν εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς εὐχάς του καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην του·—εἰς τὴν *'Ασπασίαν 'Αθ. Πιπαφράγκου*, ἧς ἡ ὡραία ἐπιστολὴ ἐγέμισε χαρὰν τὸ στῆθός μου διότι μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἐπέρασε τόσον ὡραῖα τὴν Κυριακήν της μαζί μου·—εἰς τὴν *Κλεονίκην Κανούτα*, ἧς αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ εἶθε νὰ εἰσακουσθῶσιν·—εἰς τὸν *Δημ. Γρεβενίτην*, οὗ ἡ ἀκροστοιχὶς θὰ δημοσιευθῇ ἂν ἐγκριθῇ.—εἰς τὴν *'Ηρωΐκην Πάργαν*, ἥτις θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνην νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν *Μανώλην* τους ἀπὸ τὰ φιλήματά μου·—εἰς τὸν *'Ατρόμητον Τζαβέλαν*, τοῦ ὁποίου αἱ θερμαὶ εὐχαὶ μὲ συνεκίνησαν.—Εἰς τὴν *Μαρίκαν Κ. Πετροπούλου*, ἥτις μοῦ εὔχεται νὰ διπλασιασθοῦν ἐφέτος οἱ συνδρομηταί μου, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ πιάσῃ ἡ εὐχή της·—εἰς τὴν *Νίκην*, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καιρὸν εἶχα νὰ λάβω ἐπιστολήν·—εἰς τὴν *Γλυκεῖαν 'Ελλάδα* ἡ ὁποία πολὺ μὲ ἐπίκρανε νὰ νομίζῃ ὅτι τὴν ἐλησμόνησα ἀφοῦ εἰξεύρει ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τῆς ἀπαντήσω ἐνόσῳ δὲν ἐδημοσίευα ἀλληλογραφίαν καὶ ἀφοῦ φῶς φανερὸν βλέπει ὅτι πολὺ τὴν ἀγαπῶ·—εἰς τὴν *Καϊδεμένην*, τῆς ὁποίας πιστεύω καὶ ἐκτιμῶ πάντοτε τοὺς λόγους·—εἰς τὸν *'Αρχιμήδην*, οὗτινος ὁ χωρισμὸς δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ παύσω νὰ τὸν ἀγαπῶ·—εἰς τὸν *Μιχαὴλ Στρογκώφ*, ὃν ἐξ ἴσου ἀγαπῶ καὶ μὲ τοῦτο καὶ μὲ νέον ψευδώνυμον ἂν μοῦ γράψῃ·—εἰς τὸν *Εὔελπιν*, οὗ τὰς λύσεις ἀνυπομόνως θὰ περιμένω·—εἰς τὸν *Δάφνης Στέφανον* ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας τῶν μαθημάτων καὶ τῆς ἀσθενείας του δὲν μοῦ εἶχε γράψῃ τόσον καιρόν·—εἰς τὸν *Εὔρορον Νεῖλον*, ὃν παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου εἰς τὸν κ. Συρίχαν ὁ ὁποῖος φρονῶν ὅτι καλλίτερος βοηθὸς διὰ τὸν διδάσκαλον τῆς ὑπὸ τοῦ θείου του ἱδρυθείσης σχολῆς δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ ἄλλος ἀπὸ τὸ περιοδικόν μου ἐνέγραψε συνδρομητήν μου τὴν ἐν 'Επταγωνίᾳ Σχολὴν Συρίχα·—εἰς τὴν *'Υπολαΐδα*, ἥτις νομίζει ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀγαπητήν μας 'Ελλάδα ὅταν μὲ ἀναγινώσκῃ·—εἰς τὸν *Βύρωνα*, ὅστις γράφει μὲ αἴσθημα τὰς ἐπιστολάς του·—εἰς τὴν *'Αργυρᾶν Πανσέληνον*, εἰς ἣν ἄλλο ἰατρικὸν διὰ τὰς χιονίστρας δὲν ἠξεύρω νὰ συμβουλεύσω ἀπὸ τὴν ὑπομονήν·—εἰς τὸ *Οὐράνιον Τόξον*, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε τώρα εὐχαριστημένον ἐλπίζω ἀπὸ τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου μου.—Εἰς τὸν *Τηλέμαχον*, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔλαβα ἀκόμη ἐπιστολὴν ἐκ Βουδαπέστης·—Εἰς τὸν *"Ασπρον Γάτον* καὶ εἰς τὸν *Περικλέτον*, τοῦ ὁποίου τὴν φωτογραφίαν ἔλαβον μὲν δυσκόλως ὅμως θὰ δυνηθῇ ὁ ξυλογράφος νὰ τὴν ὁμοιάσῃ διότι εἶνε πολὺ μικρά·—εἰς τὸν *Βασιλέα τῶν 'Ανθέων*, παρ' οὗ καιρὸν πολὺν ἔχω νὰ λάβω ἐπιστολήν·—εἰς τὴν *'Εργάνην 'Αθηνᾶν*, ἣν συγχαίρω διὰ τὰς προόδους της·—εἰς τὴν *Οὐρανίαν Αὔραν*, ἣν πολὺ ἀγαπῶ καὶ τοι δὲν κάμνει νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον μου τὸ *φύρδην-μίγδην* ποῦ μοῦ ἔστειλε, καὶ ἃς στείλῃ ἄλλο·—εἰς τὴν *Βασιλίδα τῶν 'Ανθέων* καὶ τὴν *'Αττικὴν Νύκτα*, τῶν ὁποίων ἔχασε τὰ ἴχνη ὁ διανομεὺς τοῦ φύλλου μου·—εἰς τὸ *'Ανθύλλιον*, τοῦ ὁποίου τὸ ψευδώνυμον διαχύνει γλυκεῖαν εὐωδίαν, ἡ δὲ ἀγάπη τὴν ὁποίαν μοῦ ἔχει καὶ αὐτὸ καὶ αἱ ἄλλαι πέντε ἀδελφαί της μὲ κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι·—εἰς τὸν *'Αρχηγὸν τῶν Εὐζώνων*, ὃν θὰ παρακαλέσω νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν ἐξάδελφόν του *'Αρχηγὸν τῶν Σωματοφυλάκων* μέρος τῶν θωπειῶν μου·—εἰς τὴν μικράν μου φίλην *'Αριάδνην Βογιατζόγλου* ἥτις πολὺ θὰ μ'εὐχαριστῇ ἂν μοῦ γράψῃ·—εἰς τὴν *Γαληναίαν Θάλασσαν*, ἧς ἡ τελευταία ἐκ Μεσολογγίου ἐπιστολὴ ὡμοίαζε πολὺ μὲ *ἀγριεμένην θάλασσαν*·—εἰς τὴν *Γλυκόχρουν Σημαίαν*, ἥτις ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ ἔχει συχνὰ μὲ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν της, ὅπως ἐγὼ ἀπὸ τὴν πολλὴν εὐχαριστήσιν τὴν ὁποίαν μοὶ προξενοῦν αἱ ὡραῖαι ἐπιστολαί της βλέπω εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι λαμβάνω συχνότερα·—εἰς τὸν *Κῆρον τὸν Πρεσβύτερον*, τοῦ ὁποίου τὸ ψευδώνυμον μ' ἀρέσει περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὸ ὁποῖον θέλει νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ.—εἰς τὸν *Γεώργιον Ζῶταν*, τὸν *Γεώργιον Ν. 'Αρχανλάκην*, τὸν *Βασιλέα τῆς "Αμμου*, ἀπὸ τοὺς ὁποίους περιμένω νέας ἐπιστολάς.—Εἰς τὸν *Ζήνωνα τὸν Κιτιέα*, ὁ ὁποῖος ἅμα μάθῃ καλὸ κυνῆγι θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σκοτώσῃ μερικοὺς *λαγοὺς μὲ πετραχείλια* διὰ νὰ στείλῃ καὶ εἰς ἐμέ·—εἰς τὴν *Παρεπίδημον 'Αθηναίαν* ἥτις ἠμπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἀφοῦ τόσον τῆς τεριάζει καὶ νὰ μοῦ στέλλῃ καὶ παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ λύσεις καὶ ἐπιστολάς·—εἰς τὴν *'Εργατικὴν Μέλισσαν*, ἣν πολὺ ἀγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ, καὶ πιστεύω ὅσα μοῦ γράφει καὶ εὔχομαι νὰ ἐκπληρωθῶσιν αἱ ἐπιθυμίαι της καὶ οἱ στοχασμοί της, παρακαλῶ δὲ νὰ μεταδῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀποθανούσης φίλης της καὶ φίλης μου *Πολυξένης* καὶ νὰ τὸν ράνῃ μὲ ἄνθη ἀγάπης ἐκ μέρους μου·—Εἰς τὸν *'Ιωνικὸν 'Αστέρα* οὗ τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τοῦ βιβλίου ἔλαβον καὶ τὸν εὐχαριστῶ·—εἰς τὸ *Παχουλὸ Παιδάκι*, ποῦ ἀκόμα περιμένω νὰ μοῦ στείλῃ αὐτὴ τὴν περίφημη ἐπιστολή του·—εἰς τὴν *Τρυγόνα*, ἣν πληροφορῶ ὅτι τὸ ψευδώνυμον τοῦτο ἀνήκει εἰς αὐτὴν καὶ μόνην·—εἰς τὸν *Πολεμιστὴν τοῦ 1821*, ὁ ὁποῖος εἰς προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διωγωνισμοῦ·—εἰς τὴν *"Ελαφον τῶν Δασῶν*, ἣν, καὶ ὡς *Σιβηρία* ἂν θέλῃ νὰ μοῦ παρουσιάζεται, θὰ ἀγαπῶ πάντοτε πολὺ πολὺ καὶ ἧς τὴν ὀκταετῆ ἀδελφὴν δέχομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ἀφοῦ «τὸ ὄνειρόν της εἶνε νὰ ἔχῃ *ταβατούρι* μαζί μου»·—εἰς τὴν *Βαβυλωνίαν 'Ηγεμονίδα*, ἥτις μὲ τόσον ὡραίαν ἐπιστολὴν μοῦ ἐκφράζει τὴν ἀγάπην της·—εἰς τὸν *'Ωκύποδα 'Αχιλλέα*, ὅστις μὲ τὴν τόσῳ ἔξυπνη ἐπιστολήν του πᾶν ἄλλο μοῦ ἀπέδειξε παρὰ ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ἰατρικὸν κατὰ τῆς ἀϋπνίας, διότι ὅταν τις εἶνε κοιμισμένος δὲν γράφει τόσον εὐφυῶς·—εἰς τὸν *Δόκτορα Φασαρίαν* ποῦ χαίρεται ὅταν βλέπῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ·—εἰς τὸν *'Ορφέα* ὁ ὁποῖος ἔχει τόσον καλὰς πεποιθήσεις·—εἰς τὸν *Καπετὰν Ἰαφούρ*, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐνθυμούμεθα τὸν 'Ιωάννην Καστέραν·—εἰς τὸν *Κουρδαλόν*, ποῦ «ἅμα θὰ ἰδῇ τὸ ψευδώνυμόν του εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ θὰ χορέψῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ θά μὲ βαστᾷ 'ς τὰ χέρια κ' ἔτσι θὰ χορέψω κ' ἐγὼ μαζί του»·—εἰς τὴν *'Ιουλίαν Καραθεοδωρῆ*, ἥτις μετὰ τοῦ φύλλου τούτου θὰ λάβῃ καὶ τὸ βραβεῖόν της·—εἰς τὸν *Διονύσιον Μάστρακαν*, ὅστις δὲν μοῦ ἔγραψε ποῖον βιβλίον προτιμᾷ·—εἰς τὸν *Πρῶτον Σωματοφύλακα*, ὃν θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας του πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου·—εἰς τὴν *Κροκόπεπλον 'Ηώ*, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔμαθα ὅτι πρὸ τινος ἐγνωρίσθη μὲ μίαν κυρίαν ὕπαδρον, μεθ' ἧς ἐπὶ δύο ὥρας ὡμίλει περὶ ἐμοῦ καὶ παρ' ἧς ἔμαθεν ὅτι καὶ ἐκείνη ἂν καὶ εἶνε ἤδη μήτηρ δύο τέκνων ἀναγινώσκει τὸ περιοδικόν μου μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἀνεγίνωσκεν ὅταν ἦτο μικρὰ κόρη·—εἰς τὴν *Ἀηδόνα τὴν Λάλον*, ἧς πρὸ πολλοῦ δὲν ἤκουσα τὸ γλυκὺ κελάδημα καὶ ἣν παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ ἂν τῆς ἐστάλη τὸ βραβεῖόν της·—εἰς τὴν *Κομψὴν Πυπαροῦναν*, ἣν ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ μοῦ γράψῃ·—εἰς τὴν *Τιτίκαν*, ἥτις μὲ ἐνέπλησε χαρᾶς ἀναγγείλασά μοι ὅτι εἶδε τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τόσον ἐπαξίως ἀμειβομένην·—εἰς τὴν *Δροσερὰν Πηγήν*, ἧς ἡ ὡραία καὶ οἰαθηματικὴ ἐπιστολὴ μὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἐκτιμήσω καὶ ἀγαπήσω ἔτι περισσότερον.

Θὰ μάθουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, *Μοσχοβόλον "Εαρ*, ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ παρουσιάζεσαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου μὲ τὸ νέον σου ψευδώνυμον *'Ηπειρωτικὸς 'Αστήρ*. Σὲ εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τοὺς νέους φίλους τοὺς ὁποίους μοῦ ἐνώστησες καὶ σᾶς φιλῶ γλυκὰ ὅλους.

"Εχομεν ἕνα *Νεφεληγερέτην Δία*, καλέ μου φίλε *Σπυρίδων Γρηγοριάδη*, ὥστε πάρε κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, *Μαστεῖόν τῆς Δωδώνης*, νὰ μετέχῃς τῆς ἀλληλογραφίας μου. Περιμένω λοιπὸν γράμμα σου.

"Οσαι μ' ἀγαποῦν, πουλάκι μου *'Αλκυών*, δὲν μ' ἐρωτοῦν τί νὰ μοῦ γράψουν· πάντα κἄτι εὑρίσκουν καὶ μοῦ γράφουν.

'Αλήθεια πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀγαπητέ μου *"Ενδοξε Μιλτιάδη*, ἐγὼ ὅμως οὐδὲ μίαν στιγμὴν σὲ ἐλησμόνησα, ἀλλ' ἔλεγα πάντοτε μὲ τὸν νοῦν μου, «πῶς δὲν μοῦ γράφει ὁ *"Ενδοξος Μιλτιάδης*! τί νὰ ἔπαθε καὶ δὲν μοῦ γράφει τόσον καιρόν !» Ποῦ νὰ εἴξευρα ὅμως ὅτι κατεγίνεσο...νὰ τελειώσῃς τὸ 12ον ἔτος τῆς ἡλικίας σου καὶ νὰ ἔμβῃς εἰς τὸ 13ον ; Σοῦ εὔχομαι νὰ ζήσῃς πολλὰ πολλὰ χρόνια, τόσον πολλὰ ὥστε μίαν ἡμέραν νὰ ἀπολαύσω τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ μάθω, ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια σου πλέον τότε, ὅτι ἐδεκαπλασιάσθη ἡ σημερινή σου ἡλικία.

'Απὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἦσο εἰς τὸ Φάληρον ἀκόμη χρονολογεῖται ἡ τελευταία σου ἐπιστολή, προσφιλεστάτη μου *'Αφρισμένη Θάλασσα*· ἐκεῖ μοῦ ἔλεγες ὅτι θὰ μαλώσῃς τὴν *"Εδλαν* ἐπειδὴ βλέπεις ὅτι δὲν μοῦ γράφει, ἀλλὰ τώρα νομίζω ὅτι πρέπει ἡ *"Εδλα* νὰ μαλώσῃ ἐσέ, καὶ πολὺ θὰ τὴν παρακαλέσω μάλιστα νὰ μοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴν χάριν.

Πολὺ μὲ διεσκέδασε, ἀγαπητὴ *'Εσπερία Αὔρα*, ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὴν διήγησιν τῆς περιπατειώδους ἐκδρομῆς σας εἰς Κηφισσίαν· ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ μέρος ὅπου λέγεις ὅτι μετεβλήθης εἰς πάππιαν ἐτρόμαξα, ἀλλ' εὐθὺς ἐσκέρθην ὅτι δὲν ἦτο καὶ κίνδυνος καὶ ἐγέλασα πολύ· 'Αλήθεια ὅμως αὐτὸς ὁ κύριος *Καλλικάντζαρος* εἶνε μοναδικὸς καβαλλιέρος· ὅταν θὰ κάμω καὶ ἐγὼ καμμίαν ἐκδρομὴν αὐτὸν θὰ παρακαλέσω νὰ μὲ συνοδεύσῃ· Θὰ δεχθῇς, *Καλλικάντζαρε* ;

'Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, ἀγαπητέ μου φίλε *Φοῖβε "Απολλον*, θὰ περιέχῃ ἐφέτος τερπνότατον μυθιστόρημα· μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐκδοθῇ τὸ πρῶτον φύλλον καὶ θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ περιέργειά σου· τὰ καθυστερήσαντα φύλλα τοῦ ΔΙΑΤΙ θὰ ἐκδοθοῦν καὶ αὐτὰ μετ' οὐ πολύ. Φίλησέ μου πολλὲς φορὲς τὸν *Διαβολάκον* καὶ εἰπέ του ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολύ, καὶ ὅτι δὲν εὑρῆκα τὰς λύσεις του εἰς τὴν ἐπιστολήν.

Γράφε μου, *'Ωραία 'Ελένη*, τακτικὰ καὶ θὰ σοῦ ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τακτικά. Καὶ ἂν τὰ παιδικὰ πνεύματα ποῦ θὰ μοῦ στέλλῃς μ' ἀρέσουν θὰ τὰ δημοσιεύω. Τὸν Παῦλον καὶ τὸν Μίμην τοὺς φιλῶ.

'Ωραῖα περιγράφεις τὴν λιτανείαν τοῦ μεγάλου 'Αγιασμοῦ, φίλε μου *Πανάγε* ! 'Ενασχολοῦ, καὶ μίαν ἡμέραν ὅταν μεγαλώσῃς καὶ γίνῃς σοφώτερος θὰ καταρθώσῃς νὰ γράφῃς καὶ ἔργα ἄξια δημοσιεύσεως.

"Αμα λαμβάνω τὸ φυλλάδιόν σου, φιλτάτη μου ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, παρευθὺς ἀπὸ τὴν χαρὰν μου καὶ παιγνιδιά μου καὶ ὅλα καὶ τὸ ἀνάγινώσκω μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ χαράν, μοὶ γράφει ὁ φίλος μου *'Ιωάννης Ι. 'Ιωαννίδης*, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εἶνε παιδὶ μὲ μυαλὸ καὶ μὲ πολλὴν καλαισθησίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσιν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1889, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν των πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον. Δι' ἕκαστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν σημαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του ἕνα ἢ δύο μῆνας ἐνωρίτερον, ἐνῷ τοὐναντίον ἡμᾶς ἡ ταχεῖα καὶ ἄμεσος πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας καὶ ἀπὸ σπουδαιοτάτην ἀπώλειαν χρόνου, εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας καὶ εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβομένου, ἐνῷ ἐπωφελέστερον δι' αὐτοὺς τούτους τοὺς συνδρομητὰς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταναλίσκωμεν τὸν χρόνον μας εἰς τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδόλως λοιπὸν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, οἱ ἀγαπῶντες πράγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησίν μου ταύτην, πέμποντες ἡμῖν μὲ πρώτην εὐκαιρίαν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Συλλαβόγριφος.

Εἶμαι πόλις, πλὴν συνάμα εἶμαι καὶ κατοίκημά σου·
Μὲ τὸ ἥμισύ μου κάνεις πάντοτε τὰ φαγητά σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνος τῆς Ἀναξίας.

16. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου, ὦ μαθητά,
Περὶ τῶν πάντων ἐρωτᾷ.
Δυστυχὴς ὅμως θὰ εἶσαι, ἂν κρατῇς τὸ δεύτερόν μου,
Σύντροφόν σου θὲ νὰ ἔχῃς πάντοτε τὸ σύνολόν μου.
Πλὴν μεγάλη, καθὼς βλέπω, σὲ κατέχει ἀπορία!
Κ' εἶμαι εὔκολος ἐν τούτοις! Δὲν μ' εὑρίσκεις; Τί μωρία!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

17. Λεξιγριφος.

Εἶνε σύνδεσμος τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἄγνός.
Καὶ τὸ τρίτον; Ὦ τὸ τρίτον εἶν' ἁπλοῦς τις ἀριθμός.
Δὲν τὸ σκέπτεσαι καθόλου, μὲ τὸν νοῦν σου δὲν τὸ βάζεις,
Πῶς τὸ σύνολόν μου, φίλη, εἶσαι σὺ ποῦ μὲ διαβάζεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Μελίσσης.

18. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι μεσ' 'ς τὴν κεφαλήν σου ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίσῃς·
Στὰ παράθυρά σου μ' ἔχεις, ἂν με ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ μὲ παροξυνονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος.

19. Στοιχειόγριφος.

Εἰς ἄρχοντας καὶ βασιλεῖς μεγάλην τέρψιν δίνω·
Ἀλλ' ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸν λαιμὸν 'ς τὸ σπίτι σου σὲ κλίνω.
Τὴν κεφαλὴν ἂν στερηθῶ, σκῆπτρον θεᾶς κρατῶ,
Καὶ χωρὶς πόδα, ἄγριος 'ς τὰ δάση περπατῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἀχιλλέως.

20. Αἴνιγμα.

Ἂν καὶ εἶμαι μία λέξις δύο πράγματα σημαίνω·
Κατὰ πρῶτον εἶμαι κράτος· κι' ἂν μὲ πίῃς σὲ πικραίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰάσονος.

21. Αἴνιγμα.

Ζῶ μονάχα ἀπ' τὸ κυνήγι, μὰ στὰ δάση δὲν ἐμβαίνω.
Καὶ ψαρᾶς ἂν καὶ δὲν εἶμαι δύκτια πλέκω καὶ τὰ στένω·
Καὶ ἀλλοίμονον εἰς ὁποιον γελαστῇ κι' ἔλθῃ σιμά μου,
Εἰς τὰ δίκτυα μου θὰ μπλέξῃ νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παιδὸς τοῦ Πανιωνίου.

22. Φύρδην — μίγδην.

Ἴες σοτὺ θάνασῶν φνορείτθαι ἀτ αδρό ἶκα τὰ αἴ
Ὠμδς νέμεμὲ τορασᾶφθ ἡ θηλάσὴ λίφαι·
Σῆτ τεράσῆ ὁ φέστασον σοὺτ φολίσυ φεννατώσει
Αἶκ ἡ λαίφ μᾶτέκι νὴτ νήράτε νωτ νόμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μοσχοβόλου Ἔαρος.

23. Ἀστεῖα παρορά̀ματα.

[Τὰ τυπογραφικὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὁποῖα συχνάκις ὑποπίπτουσιν οἱ στοιχειοθέται ἐν ἀγνοίᾳ των, εἶνε πολλάκις ἀστειότατα· οὕτω λόγου χάριν εἰς ἓν ἐκ τῶν προηγουμένων φύλλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὑπῆρχεν ἡ φράσις: «*Ὁ ἐλάχιστος πρότος φοβίζει τὸν ἐλέφαντα,*» τὴν ὁποίαν ὁ στοιχειοθέτης παρεμόρφωσεν εἰς τὴν ἑξῆς κωμικωτάτην φράσιν: «*Ὁ ἐλάχιστος θρόνος κομίζει τὸν ἐλέφαντα*». Ἐκ τούτου ἐλάβαμεν τὴν ἰδέαν νὰ ἐγκαινίσωμεν νέον ἀνεξάντλητον καὶ τερπνότατον εἶδος πνευματικῶν ἀσκήσεων ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν ἀστεῖα παρορά̀ματα. Ἡ λύσις τῶν ἀστείων παρορὰμάτων συνίσταται εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς ἀρχικῆς καὶ λογικῆς ἐννοίας τῆς φράσεως ἥτις θὰ προτείνεται παραμεμορφωμένη διὰ τῆς παραλλαγῆς μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων ἢ καὶ στοιχείων τινῶν μόνον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προξενῇ κωμικὴν ἐνσύπωσιν. Προτείνομεν σήμερον τρία τοιαῦτα παρορά̀ματα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ δημοσιεύωμεν ὅσα θὰ κρίνωμεν ἄξια δημοσιεύσεως ἐκ τῶν σταλησομένων ὑπὸ τῶν ἐχόντων γόνιμον τὴν φαντασίαν μικρῶν μας φίλων.]

1. Ὅποιος γκαρίζει μὲ χαρούμενον πρόσωπον κάμνει δειλὴν τὴν ῥάχιν.
2. Ἡ ὑγρασία εἶνε μύτη τῆς εὐτυχίας.
3. Νεῦρον τῆς ἀγίας δὲν εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος.

24. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖον ζῷον εἶνε τὸ ἰσχυρότατον πάντων;

Ἐστάλη ὑπὸ Πραράγδος Β. Σκορδίλη.

25. Γρῖφος.

Ἂν ἄξει ὀν ἂν δράμῃ, ἔπα νὴ Δία πλοῦτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπειρωτικοῦ Ἀστέρος.

26. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μυθολογικοῦ προσώπου τιμωρηθέντος ὑπὸ τῶν θεῶν.

1. Θηρίον. 2. Σεβαστὸν πρόσωπον. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 5. Δένδρον. 6. Δεῖλὸν ζῷον 7. Βασιλεὺς συμμετασχὼν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 8. Ἐπίρρημα χρονικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ῥοδοδάφνης.

27. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι θεὰν τῶν ἀρχαίων.

1. Μία τῶν Χαρίτων. 2. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας. 3. Ἀρχαῖος ποιητής. 4. Μία τῶν Δαναΐδων. 5. Τραγικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Σ. Γρηγοριάδου.

28. Ἐλλειποσύμφωνον.

"ἐ"ει — "ἀ — "ὑ"α'ούὼ"ε" — εἰ" — "οὐ" — "ο'εῖ" — "ἰὰ — "ἀ — "ἡ'ω"ε" — εὐ"υ"εῖ".

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Στρογγυλῆ.